

1001 ROMAN

SAYI: 9

15 KURUS

1001 ROMAN

SAHİBİ VE UMUM
NESRİYAT MÜDÜRÜ:

TANSİN DEMİRAY

YAZI VE TEKNİK
İŞLERİ SEKRETERİ:

SEDAT AKPINAR

Her Hafta Pazartesi Günü
Çıkarılır Gençlik Mecmuası

ABONESİ:

Altı aylığı 26 sayı 390 kuruş.

Yıllığı 52 sayı 780 kuruş.

ADRES:

Ankara Cad. No. 26 — İstanbul

Telefon: 23714

Çıkaran: TÜRKİYE YAYINEVİ

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

İÇİNDEKİLER:

SİNEMA AKTÜALİTESİ
Haberler

ÖLÜM CASUSU
Roman

ATCHESON'UN 50 LİRASI
Hikâye

BUGÜNÜN HÂRİKALARI
Resimli Bilgi

NASIL ANLADI?
Resimli Bilmece

EDWARD G. ROBINSON
Portre

DRAKÜLA
Film Hikâyesi

SİYAH MASKE
Resimli Roman

ŞİHRİLİ FENER
Hikâye

KARİKATÜR

(Kapaktaki resim : Film hi-
kâyesimize aittir.)

24 Haziran 1946

SİNEMA Aktüalitesi

Garip Bir Hırsızlık

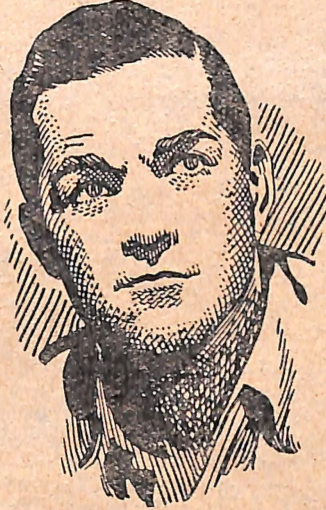
Kadın yıldızlardan Geraldine Fitzgerald Buick 44 modeli otomobilini çaldırılmış. Bütün araştırmalara rağmen hırsızın kim olduğu anlaşılamamıştır. Meğhul hırsız birkaç gün sonra otomobili güzel yıldızın Malibu Hills'deki villâsının kapısına getirip bırakmış. Geraldine otomobilini bir eksikliği var mı diye muayene ettiği zaman deposunda hiç benzin kalmadığını görmüş. Anlaşılan hırsız otomobille benzinini bitirinceye kadar dolaşmış.

Kırk Kisi Doğüstü

Başrollerini Turhan Bey,

Heyecanlı Bir Film

Başrollerini Linda Darnell, George Sanders ve Laird Cregar'ın oynadığı «Hangover Square - Hangover Meydanı»

geçen senenin en sürükleyici ve heyecanlı filmi olarak seçilmiştir. İri vücutluluğuyla meşhur olan Laird Cregar bu filmi bitirdikten kısa bir müddet sonra anlaşılmıyan bir sebepten dolayı ansızın ölmüştür. Laird henüz yirmiyedi yaşındaydı.

Kamp Kurdular

Başrollerini Yvonne De Carlo'yla Rod Cameron'un

Susanna Foster ve Alan Curtis'in oynadıkları «Frisco Sal» filminde barda geçen bir kavga sahnesi vardır. Bu kavga sahnesi barın sahibi Turhan Bey'in adamlarıyla Alan Curtis'in avanesi arasında geçer. Filme alınması üç hafta süren bu kavga sahnesi filmde ancak bir iki dakika gözüktüyor. Kavga sahnesinde tam kırk figüran birbirleriyle dövüşmüşlerdir. Tabii rol icabı.

oynadığı «Frontier Gal - Hudut Kızı» filminin açık hava sahnelerini çekmek üzere High Sierra ve Sierra Nevada dağlarında film teknisyenleri kamp kurmuşlardır.

— O halde şimdi siz mak-
tulü muayene ediniz. Onun
ölüm anını tayine çalışınız

Bu iş uzun sürmedi. Tec-
rübeli doktor kısa bir mua-
yeneden sonra kanaatini bil-
dirdi:

— Cinayet en az iki, en
çok üç saat zarfında işlen-
miştir. Maktul arkadaşan bo-
ğazı sıkılarak öldürülmüş-
tür.

Cakson saatine baktı:

— Saat onikiye çeyrek
var. Şu halde cinayet dokuzu
çeyrek ile ona çeyrek kala
arasında işlenmiş olmalı.

O aralık demin Cakson'-
dan emir alan sivil memur
İçeriye Kâhya Grin'i getir-
mişti. Müfettiş ona bir dakı-
ka bir kenarda durmasını i-
şaret ederek Milyoner Forest-
in oturduğu koltuğa yaklaştı.
Forest başını yarıları tarafı
üste gelmek üzere koltuğun
sağ arka köşesine dayanmış,
halsiz bir şekilde duruyordu.
Cakson ona birşey sormadan
evvel doktora baktı. Onun
başını sallaması üzerine kol-
tuğa eğildi:

— Affedersiniz sizi biraz
rahatsız edeceğim, dedi. Bir-
kaç sual sormam lâzım. Ce-
vap verecek halde misiniz?

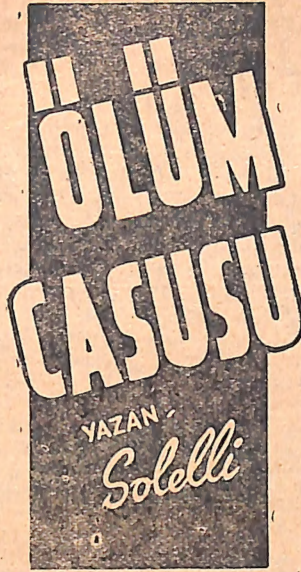
Altmış yaşlarında kadar
görünen Milyoner yaşının e-
peyi ilerlemiş olmasına ra-
ğmen gayet sağlam bir adam
olmalydı. Bukadar kan kay-
betmişti. Fakat hâlâ kendin-
de konuşabilecek kuvveti bu-
luyordu. Titrek ve yavaş bir
sesle:

— Sorunuz, dedi.

— Uzun uzun anlatıp ko-
nuşmanıza lüzum yok. Sual-
lerime kısaca cevap verin.
Sonradan iyileştiginiz zaman
daha etraflı bir şekilde anla-
tırırsınız. Buraya niçin gelmiş-
tiniz?

— Yabancı bir devletle
yapmak üzere olduğum bü-
yük bir çelik anlaşması var-
dı. Geniş miktarda çelik sa-
tacaktım. Müsteşar Steven-
son bu anlaşmaya muarız gi-
bi görünüyordu. Bu mesele
hakkında kendisiyle görüşmek
için gelmiştim.

— Buraya geleceğizden

Resimleyen : SURURI

kimsenin haberi var mıydı?

— Evet, iki gün evvel te-
lefonla kararlaştırmıştık.

— Saat kaçta geldiniz?

— Yedi buçuğa doğru. Se-
kizde yemek yedik. Zannede-
rim sekiz buçukta. Buraya

çıkıktık. Kâhya bize viskiyle
soda getirdi. Müsteşar kim-
senin bizi rahatsız etmemesi-
ni tenbih etti. Sonra mevzu-
umuz üzerinde konuşmağa
başladık. Bir aralık Müs-
teşar bana çizili bazı iktisa-
dî grafikler göstermek için
kasasına girmişti. Ben şimdi
bulduğum koltukta oturu-
yordum. Bir püro sigarası al-
mak üzere masaya uzandım.
Tekrar yerime oturmuştum
ki birdenbire heynim zonkla-
dı. Başımda müthiş bir acı
duydum. Gözlerim karardı.
kendimi kaybetmişim. Ken-
dime geldiğim zaman sizleri
gördüm.

Cakson teşekkür etti. Sora-
cağı sualler bitmiş gibi bir
hareket yaparak oradan ay-
rılacağı sırada yerdeki ipek
mendili Milyonere gösterdi.

— Bu sizin midir?

— Evet benimdir. Kana-

penin kolu üzerinde duruyor-
du. Ben çok terlerim, arada
sırada yüzümü kuruluyor-
dum. Düşmüş olacak.

— Terliyor muydunuz?
Halbuki karşınızdaki pencere
ardına kadar açık.

Milyoner, fersiz gözlerini
yavaşça kaldırdı. Pencereye
baktı:

— Tuhaf şey, diye mırıl-
dandı. Kendimi kaybetmeden
evvel bütün pencereler kapa-
lıydı. Şömine de yanıyordu.
Hattâ oda biraz evvel fazla
sıcaktı. Müsteşarın soğuktan
çok korktuğunu bildiğim i-
çin, onu rahatsız etmemek
maksadile hiç birşey söyle-
memiştim.

Cakson kapıda duran sivil
memura işaret etti. Ona bir-
şeyler söyledi. Adam dışarı
çıkarak birkaç arkadaşile
döndü. Cakson ihtiyar Milyo-
ner'e:

— Sizi otomobile bindir-
sinler evinize gidip istirahat
ediniz, dedi.

Sivil memurların yardımı-
le Forest çıktıktan sonra
Cakson kapının kenarında
duran Kâhya Grin'e yaklaştı:

— Cinayetten sonra bura-
ya ilk giren sizmişsiniz gali-
ba? diye konuştı.

— Evet efendim. Cinayet-
ten evvel de en son giren
bendim.

— Efendiniz size kendisini
rahatsız etmemenizi tenbih
etmiş. Böyle olduğu halde ni-
çin çağırılmadan buraya gel-
diniz?

— Müsteşar hazretlerinin
yanında dört senedenberi ça-
lışıyorum. Öğünmek gibi ol-
masın, lâkin onun bütün ta-
biatlarını öğrenmişimdir. Bi-
raz fazla sinirlidir. Çalışma
odasına çekildiği zamanlar
sık sık sebepli sebepsiz zili
çalarak beni çağırır. Ben ol-
madığım vakit köşkte kim
varsa onları çağırır. Mutlaka
birşeyler ister. İstiyecek bir-
şey bulamasa bile hiç olmaz-
sa ya şömineyi karıştırmamı-
za emreder veya üst camları
açtırarak odayı havalandırır.
İşi ne kadar mühim olursa
olsun, hiç olmazsa yarım sa-
atte bir birisini çağırmadan

duramaz.

— Yanında yabancılar oldu-
duğu zamanlar dahi mi?

— Bilâstisna her zaman.
İşte onun içindir ki, bu gece
içime bir şüphe düşmüştü.
Tam iki saatten fazla bir za-
mandır beni çağırmamıştı.
Ne olursa olsun diyerek yu-
kari çıktım. Kapıyı açtığı
zaman ilkin Bay Forest'in
vaziyetinden şüphelenmedim.
Koltukta uyuyor gibi duru-
yordu. Fakat birkaç adım
ilerleyip de koltuğun üzerine
sızan kırmızı kanı görünce
içime müthiş bir korku girdi.
Lâkin yine kendimi tuttum.
Odanın öbür tarafına doğru
ilerledim. Efendimi orada,
kasanın önünde yatıyor gö-
rünce tahammülüm kalmadı.
Dışarıya fırladım. Avazım
çıktığı kadar: «İmdat, cina-
yet var!» diye bağırdım.

— Cinayet olduğunu nere-
den biliyordunuz? Belki efen-
diniz sadece düşmüş bayılmış
olabilirdi?

— Evet olabilirdi de... Fa-
kat içimden bir ses bana bu-
nun cinayet olduğunu söylü-
yordu.

— Acaba içinizdeki ses si-
ze cesedi muayene etmenizi
söylemiş olmasın?

— Hayır. Ölü'nün yanına
katiyen yaklaşmadım.

— Bu camı siz mi açtınız?

— Hayır. Efendim soğuk-
tan çok korkardı. Arada sıra-
da, o da ancak üst camları
bir iki dakika için açtırırdı.
Yoksa böyle pencerenin iki
alt camını da ardına kadar
ne bize açtırır ve ne de kendi
açardı.

Kakson kanapenin dibin-
deki kristal yuvarlağı eliyle
göstererek:

— Bunu hiç gördünüz
mü? diye sordu.

— Evet. Kapının dibinde
sol tarafta küçük bir sehpa
var. Onun üzerinde süs ola-
rak dururdu.

— Vski ile sodayı getirdi-
ğiniz zaman da orada mıydı?

— Hatırlamıyorum.

— Pekâlâ şimdilik gidebi-
lirsiniz.

Kakson çenesini kaşıyor-
du. Fazla düşünmeğe bağla-

dığı zaman hep böyle yapar-
dı. Sivil memura dönerek di-
ğer usakları getirmelerini
emretti.

Öbür usaklardan, Grin'-
den öğrenilenden fazla birşey
elde edilemedi. Yalnız önemli
bir nokta keşfedildi. Grin'in
efendisinin odasına içki çık-
arıp mutfağa indikten sonra
onbeş dakika kadar ortadan
kayboluşu idi. Bunu aşçı ha-
ber verdi:

— Yarın sabahki kahvaltı
için kendisine birşey sora-
caktım. Aradım bulamadım.

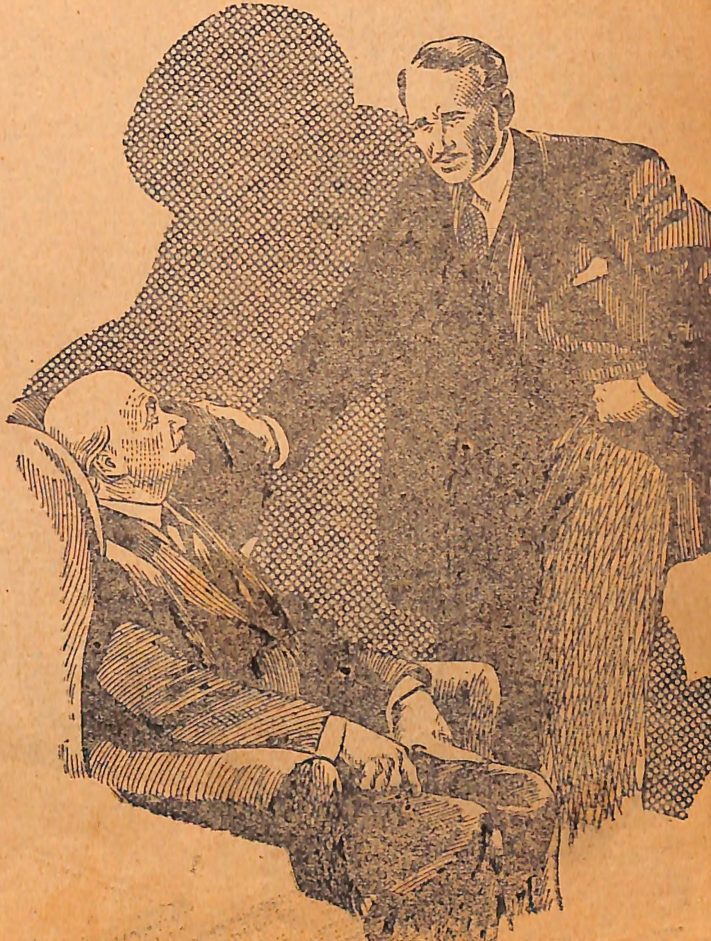
— Evin herhangi bir oda-
sında bulunabilirdi. Siz de
her tarafı arayacak değildin-
iz ya.

— Onun bulunabileceği
her tafa bakmıştım. Nihayet
onu mutfak kapısından içeri
girerken gördüm. Kendisini
aradığımı söylediğim zaman:

«Bahçeyi dolaşıyordum, de-
di.»

Usaklar ve hizmetçiler bi-
rer birer suale çekilirken ci-
nayet haber alan diğer ga-
zeteciler de ikişer üçer gel-
mişlerdi. Kakson durmadan
odanın içinde dolaşıp çenesi-
ni kaşıyordu. Henüz birşeye
karar veremediği belli idi.
O sırada işlerini bitiren par-
mak izi mütehassısları aldık-
ları bir iki izi tahkik etmek
üzere atölyeye dönmüşlerdi.
Kakson onların cevaplarını
bekliyordu. Fakat gazetecile-
ri sabaha kadar orada tuta-
mazdı. Onlara kısaca cinaye-
tin bir hulâsasını yaptı:

**Bukadar kan kaybet-
mistî. Fakat hâlâ ken-
dinde konuşabilecek
kuvveti buluyordu. Tit-
rek ve yavas bir sesle:**

Hariciye Müsteşarı Con

Stevenson kırk iki yaşında bekâr bir adamdır. Evinde kendisinden başka Kâhya ile karısı da dahil olduğu halde altı kişi daha vardır. Bu akşam Milyoner Forest ile hususî bir mesele hakkında konuşmak için bir randevu tayin etmişlerdir. Milyoner saat yedi buçuk sularında gelmiştir. Yemeği müteakip bu-
raya, çalışma odasına çıkmışlardır. Aradan iki satten fazla bir zaman geçtikten sonra efendisinin kendisini hiç a-
ramamasından şüphelenen Kâhya yukarıya çıktığı zaman şu vaziyetle karşılaşmıştır. Kapının karşısında,

arkası kapiya dönük olan rak onu bayıltmıştır. Şayet koltukta ihtiyar Milyoner başından ağır bir yara almış, baygın bir halde yatmaktadır. Odanın öbür ucunda, duvara gömülü bulunan kasa önünde Müsteşar yüzükoyun yatmaktadır. Bir bakışta ölü olduğu anlaşılmaktadır.

Cinayet tahminen şöyle olmuştur: Odada Müsteşarı yalnız bulacağını zanneden veya Milyoner'in burada bulunduğunu bildiği halde onu öldürmek istemiyen birisi odaya girince ilk gözüne çarpan ağır bir maddeyi, yani kapının dibindeki sehpa-
duran kırystal yuvarlağı almış Milyonerin başına vura-

Milyoneri bayılttıktan sonra katil yavaşça Müsteşara yaklaşmış birdenbire üzerine atılarak arkadan boğazına sarılmak suretile onu da boğmuştur. Cinayetin ne sebeble ve kimin taarfindan yapıldığı henüz malûm değildir.

İS GİTTİKCE KARİŞİYOR

Ertesi sabah çıkan gazeteler fevkalâde iri puntularla bu cinayet haberini heyecanlı bir şekilde veriyorlardı.

Bomba gibi içeri girdi.
Elindeki Jurnal gazetesini salıyarak :
— Sunu okudunuz mu? diye bağırdı.

Bazıları sadece haber vermekle kalmıyor, daha ileri giderek fikir bile yürütüyordu. Bilhassa bunlardan Ekonun amansız bir rakibi Jurnal'in zabıta muhabiri şu satırları yazıyordu:

«Bu alelâde bir cinayet dedir. Bunun altında çok daha karışık meseleler vardır. Sırf efkârı umumiyeye bir an evvel bildirmek için çırpınan gazetemiz bu işe de elini koymuştur. Polisin tahkikatına muvazî araştırmalar yapmakla meşgulüz. Her yeni havadisi vaktinde okuyucularımıza yetiştirmeyi vadediyoruz.»

Eko'nun şehir haberleri sekreteri Vuds bu yazıyı okuyunca yine küplere binmişti. Valter'le Cevat Altan'ı Valter'in odasında karşı karşıya kurulmuş çene yarıştırlarken yakaladı. Bomba gibi içeri girdi. Elindeki Jurnal gazetesini sallıyarak:

— Şunu okudunuz mu? diye bağırdı. Herkes bakın neler yazıyor. Siz bir iki basma kalıp resimle polisin verdiği kuru, tafsilsiz haberden başka birşey getirmediğiniz.

Valter istifini bozmadı.

— Sen beni bilirsin şef, dedi. Şimdiye kadar hiç palavra yapmadım. Zaten âdetim legildir. Bırak Jurnal vaitlerle halkı kandıradersun. Biz okuyucumuza vait değil, zamanı gelince hiçbir gazetenin veremeyeceği heyecanlı haberler veririz. Geçen tünel vakasını unuttun mu şef? Jurnal yine böyle ötüp durmuştu ama biz katilin yakalanışı tafsilsizliğini onu atlatacak bir gün evvel vermiştik. Şimdi bize müsaade. Biraz işimiz var.

Bunu söyliyerek ayağa kalktı. Göz ucuile Cevada da işaret etti. Beraberce gazeteden çıktılar. Kapıda Cevat:

— Nereye gidiyoruz Valter? diye sordu.

— Evvelâ şu nemrut su-rath sekreterin çenesinden kurtulalım da sonra düşünerüz.

— Düşünmeğe lüzum yok. Saat ona yaklaşıyor. Onda

Cakson bizi görmeği vadetti. Ona uğrayalım.

Cakson'un dairesine vardıkları zaman kapının önünü gazetecilerle dolu buldular. Bunların arasından fırsat bulup da içeri girmek mühim bir mesele idi. Valter:

— Geri dönelim Cevat, dedi. Burada iş yok. Doğru Müsteşarın köşküne gidelim. Cakson nasıl olsa biraz sonra oraya gelir.

Köşkün etrafı sivil ve resmi polislerle sarılı idi. İçeri girmenin imkânı yoktu. Alaktan çok beklemeler. Gazetecileri cabuk savan Cakson yarım saat sonra göründü. Valter'le Cevat'ı görünce gülümsiyerek onları selâmladı. Beraberce içeri girdiler:

— Bu cinayet beni çok şaşırttı, diye itirafta bulundu. Bunu kimseye söyleyemiyorum. Sizi iyi tanırım. Benim istemediğim şeyleri yazmazsınız. Öbür gazetecilere bunu anlatmağa imkân yok. İnsanın aklından geçmiyen şeyleri bile «söyledi» diye yazmağa kalkıyorlar. Bir gün birisinin kafasını patlatıp mahkeme mahkeme dolaşacağım.

Çalışma odasına çıkmışlardı. Cakson:

— Bugün durumu bütün tefferruatile bir daha gözden geçirmek istiyorum, dedi. Düşüncelerimi açıkça söyleyeceğim. Senden istediğim şey, kendi aklından geçeni söylemendir Valter. Bu sabah parmak izi mütehassısları aldıkları parmak izlerinden çıkan neticeleri şöyle bildirdiler: Müsteşarın boğazında hiçbir iz görünmüyor. Kasada da Müsteşarın parmak izlerinden başka bir iz yok. Milyonerin kafasına vurulan yuvarlakta da bariz bir iz bulunamamış. Odanın bir iki yerinde Müsteşarla Kâhyanın parmak izleri var ki, onlar her zaman burada bulunduklarından bu izleri tabii karşılamalıyız. Katilin elinde muhakkak eldiven bulunuyordu. Bu sebeple hiçbir iz bırakmadı. Kasada görünüş-

Gazetecileri cabuk savan Cakson, yarım saat sonra göründü. Cevat'ı, Valter'le görünce

te birşeye dokunulmamış gibi. Şimdi Hariciye Vekâletinden Müsteşar Stevenson'un muavini gelecek. Çok kereler burada beraber çalıştıkları için kasada ne bulunduğunu tamamen biliyor. Onun ifadesi üzerine birşeyin çalınıp çalınmadığını anlayacağız. Böylece hiç olmazsa cinayetin sebebi meydana çıkmış olacak.

İçeri bir sivil memur girerek Hariciyeden beklenen bir zatın geldiğini haber verdi. İçeriye iki kişi girdi. Cakson bunlardan birini tanıyordu.

— Sizi bekliyorduk Bay Henri, dedi.

Cebinden kasanın anahtarını çıkarıp açtı. Müsteşar muavini kasadaki dosyaları teker teker tetkik ettikten sonra:

— Hiç birşey eksik değil dedi.

— Emin misiniz?

— Katiyen eminim. Arkadaşımla beraber bu dosyaları Vekâlete götürmeğe memur edildik. Zannedirim kasada durmalarının sizce bir lüzumu yoktur.

— Hayır, götürebilirsiniz.

Memurlar çıktıktan sonra
Valter:

— Cinayet sebebinin kasadan birşey çalmak olmadığı görülüyor. Zaten kasada dosyalardan başka birşey yoktu. Şu halde cinayet sadece bir intikam meselesine dayanıyor. Katilin Müsteşardan alınacak bir hıncı olmalı idi.

— İntikam alacak adam, Müsteşarın yalnız bulunduğu bir akşamı da seçebilirdi. Milyoner Forest'in burada bulunmasının da bu işte bir rolü olmalı. Fakat Forest bugünkü halde bütün şüphelerin dışında. Bir kere milyonlarla oynayan bir adam. Saniiyen Müsteşarın gayet iyi dostlarından biri idi. Ayrıca kendisi de burada ağır yaralı bulundu.

Cevat Altan da burada söze karıştı:

— Kâhya'yı ikinci bir defa daha sorguya çekip geceki onbeş dakikalık kaybolmasının sebebinin öğrendiniz mi?

— Sordum. Aşçıya söylediğini bana da tekrarladı. Her akşam efendisinin emriyle bahçeyi baştan başa bir kere dolaşır kapıların kapalı olup olmadığına bakarmış.

— Bilmem ama ben bu adamdan biraz şüphe ediyorum.

Cakson başını salladı:

— Şimdilik ben de ondan şüphe ediyorum zaten. Başka bir iz yok ki elimizde onun üzerinden yürüyelim.

BİR CASUS ŞEBEKESİ

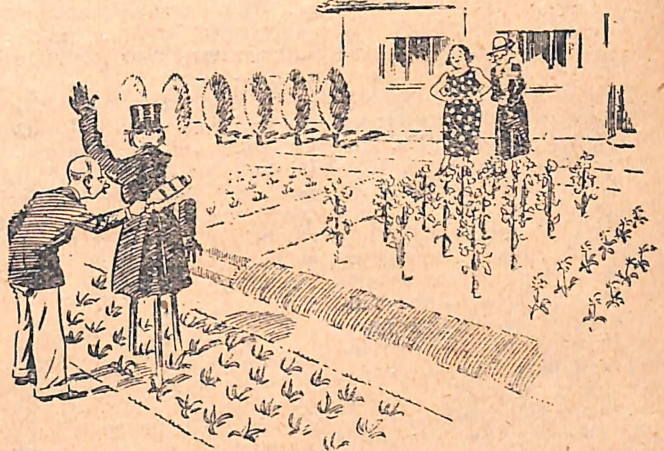
Aradan on gün geçmişti. Stevenson cinayeti hâlâ aydınlanamamıştı. Değil aydınlanmak en ufak bir iz dahi bulunmuş değildi. Polis durmadan dinlenmeden çalışıyor, fakat bir netice elde edemiyordu.

O günlerde Cevat Altan da imtihanlarını bahane ederek gazeteye yalnız iş alma saatlerinde geliyordu. Diğer zamanlarda ortalarda görünmüyordu.

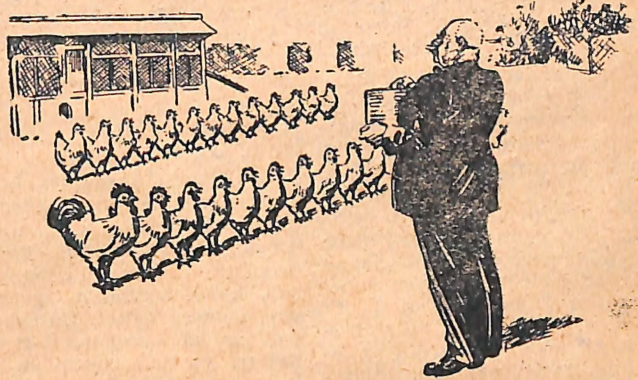
Bir sabah heyecan içinde Valter'in odasına girdi:

(Arkası var)

Karikatür

Ahşkanlık!

Emekli spor öğretmeni tavuk yetiştiriyor!

Sevgili okurlarımız,

Aldığımız mektuplar ve gösterdiğiniz sevgi ve ilgi ile memleketimizin en güzel ve en çok satılan gençlik mecmuası olduğunu ispat eden 1001 Roman gelecek 10 uncu sayısı ile birinci cildini tamamlamış olacak. Mecmuanızın yüzlerce cilt yapması siz sevgili okurlarımızın ona karşı göstereceği sevgi ile kabildir. Biz bu sevgiye inanıyoruz, selâmlar

1001 ROMAN

ATCHESON'UN 50 LİRASI

Bir köpeğin bir kediye ko-
valaması ehemmiyetsiz bir
mesele addedilebilir. Fakat
en ehemmiyetsiz meselelerin
bile mühim neticeler verdiği
görülmüştür. Onun için hâ-
diseler hakkında neticelerine
göre hüküm vermek lâzımdır.
Cinayet de kâfi derecede cid-
dî bir netice olduğuna göre,
bu hikâyeye ehemmiyetsiz bir
hâdiseye başlamamız mazur
görülebilir.

Köpek Ebury Mektebinin
müdürüne aitti, kedi de öyle.
Köpek daha küçüktü ve mü-
dürün ondan evvelki köpeği
gibi kediyi yan yana, uslu
uslu yürümek onun işine gel-
mezdi. Müdür bunu bildiği
için onu gözünden ayırmaz,
yaramazlık yaptığı zaman
da bir iki tokat indirirdi. Ma-
amafih bugün çok dalgındı.

Mektepte hırsızlık nahos
bir meseleydi. Yirmibeş sen-
elik hocalık hayatında bundan
evvel sadece bir tek defa böy-
le bir meseleyle karşılaşmıştı
O da sadece bir iki liralık
birseydi. Ama şimdi bir do-
lap zorlanıp açılmış ve elli
lira çalınmıştı. Tabii Atche-
son'un dolabında elli lira bu-
lundurması doğru değildi. Ta-
lebelerin yanında ne kadar
para gezdirebilecekleri tesbit
olunmuştu. Bu muayyen mik-
tardan fazla paraları varsa
müdüre teslim etmeleri lâ-
zımdı. Maamafih bu hakika-
tı, elli liranın çalındığını ve
hırsızın son sınıf talebelerin-
den bir olduğunu, değiştire-
mezdi.

İşte düşüncelerinin bu
noktasında müdür vahşi bir
gılgık duyarak durakladı.
Hemen sonra da uçar gibi
koşan, tüyleri diken diken
olmuş bir kedi ve kediyi ko-
valayan siyahlı beyazlı bir
mermi gördü.

ÇEVİREN :

NİHAL YEGİNOBALI

★

Resimleyen : FİRUZ

İki hayvan kayboldular.
Fakat bedinin gılgıklarını
pusla gibi kullanan Müdür
birkaç dakika sonra nefes
nefese yüksek bir ağacın al-
tına geldi. Köpek derhal
kuyruğunu bacaklarının ara-
sına sıkıştırarak harp mey-
danından çekildi. Fakat ke-
diyi ağaçtan indirmek güç
bir meseleydi. Müdürün tatlı
sözlerine karşılık olarak sa-
dece acıklı acıklı miyavlıyor
ve inmek için beyhude yere
çabalayıp duruyordu.

Müdür bahçıvanlardan bi-
rini çağırıp merdiven istedi.
Merdiveni ağaca dayadılar,
fakat yerde kuru sarı yap-
raklardan o kadar kalın bir
tabaka vardı ki merdiven ka-
yıp duruyordu. Bahçıvan top-
rağı meydana çıkarmak için
kuru yaprakları eliyle sü-
pürdü ve yaprakların altın-
dan şişkin kahverengi bir
zarf çıkardı. Zarfı hayret ve
merakla aldı ve Müdüre u-
zattı. Müdür kahverengi zarfı
açtı. İçinden üstü adresli bir
ikinci beyaz zarf çıktı. Mü-
dür buna bir göz attı ve atar
atmaz da ağaçtaki kediye fi-
lân unuttu.

Dört saat kadar sonra
Müdür odasında yalnız başı-
na oturuyordu. Canı sıkındı.
Hırsızlık meselesinin esrarı
çözülmedi artık. Mücrim
Petit'ti. Beyaz zarfın içinde
çalınmış olan beş tane onluk
duruyordu ve yazı da, imza
da Petit'indi. Bir faizciye ya-
zılmış olan mektup herşeyi
anlatıyordu. Petit borca gir-
miş, borcunu ödemek için fa-

izciden para almış, son za-
manlarda da faizci onu fena
sıkıştırmağa başlamış. Bu
elli lira onun ağzını tutmak
için birseymiş. Belki, dolap-
ları filân aradıkları zaman
bulunmasın diye parayı ağa-
cın dibindeki kuru yaprakla-
rın altına saklamış ve ilk fir-
satta mektep dışında bir yer-
de postaya vermediği kurmuş-
tu.

Müdür içini çekti. Fena
bir meseleydi, ama mademki
birinin hırsız olması lâzımdı,
Petit olsun da iyi. Petit
fena bir çocuk değildi ama
garip huyları vardı ve kendi-
ni kimseye sevdirememişti.
Gitmesi lâzım gelecekti tabii,
ama, mesele bununla bitmez-
di ki. Ebury mektebinin te-
viz namını, Petit'in istikbal-
ni düşünmek ve o faizciyle
uğraşmak icap ederdi.

Müdür birden bir gıcırta
duyarak çabucak başını kal-
dırdı. Kapının açıldığını duy-
mamıştı ama şimdi karşısın-
da, geniş yazı masasının öte
tarafında bir oğlan çocuğu
duruyordu. Bu onsekiz yaşla-
rında kadar uzun boylu bir
gençti ama dudağının üs-
tündeki siyah bıyık onu da-
ha yaşlı gösteriyordu. Gü-
zel, esmer bir yüzü, alnından
yukarı doğru fırçalanmış par-
lak siyah saçları vardı. Buğ-
day renkli yanakları hafifçe
kızarmıştı ve hızlı hızlı nefes
alıyordu.

Bir an Müdür, çocuğun
sağ kalçasına dayalı tuttuğu
tüfeğe baktı. En nihayet sa-
kin bir sesle:

«Kapiya vurduğunu duy-
madım.» dedi, «beni görmek
mi istiyorsun Petit?»

Çocuk hafifçe dönmekten
başka bir cevap vermedi. Tü-
fek şimdi Müdürün kalbine
çevrilmişti. Çocuğun eldiven-

li sağ eli tüfeğin kabzasını kavramıştı ve parmağı tetik-tetiydi.

«O tüfekle ne yapacak-sın?» Müdürün sesi sakin ve düzgündü. «Silâh deposunda olması lâzım.»

Çocuğun esmer yüzünden tebeşsüme benzer birşey u-çup geçti.

«Tahmin etmeği size bıra-kıyorum, efendim,» diye ce-vap verdi. «Mektubumu bul-duğunuzu gördüm.»

Müdür ağır ağır başını salladı.

«Bu hokkabazlığın sana bir faydası dokunmaz Petit.»

Delikanlı: «Dolu değil mi zannediyorsunuz?» diye ba-ğırды ve parmaklarının usta bir hareketiyle sürgüyü açıp kapadı. Yere bir fişek düştü. Müdürün gözleri halıdaki pi-rinç fişegin üstünde bir an kaldı. Fakat bu bir an ço-cuğun ciddi olduğunu anla-mak için fazlaydı bile.

«Nerden aldın bunları? Arayıp da bulamazlarsa fena

tım.» Tüfeği azıcık daha kal-dırdı.

«O tüfeği bırak, Petit.» Bu emir Müdürün, Ebury mektebindeki dörtüüz oğlan çocuğunu itaata mecbur eden acelesiz, tesirli sesiyle veril-miştir. Fakat genç çocuk ita-at etmedi. Sadece dudakları oynuyordu. Fısıltı gibi bir sesle:

«Sizi vuracağım,» dedi.

Müdür hiç kıpırdamadan oturuyordu. Gözleri çocuğun yüzünden hiç ayrılmıyordu ama, tetikteki parmağın te-kallüs ettiğinin farkındaydı. Sükûnetle:

«Tüfeğin çıkaracağı gü-rültüyü düşündün mü?» diye sordu.

Çocuk da aynı sükûnetle:

«Düşündüm,» diye cevap verdi. «Saat sekizi geçti ve sizin de pek âlâ bildiğiniz gi-bi burda yapayalnızız. Pence-reler kapalı olduğu için ses öbür binadan duyulmaz.»

«Öyle olsun. Ama beni — aklına koyduğun şeyi yapar-san gene de asılırsın. Evet Petit — asılırsın. Polisler pek usta ve sabırlıdır. O tüfek meselâ...»

Çocuk gayriihtiyari elin-

deki tüfeğe baktı sonra par-maklarını açtı.

Müdür gülümsedi:

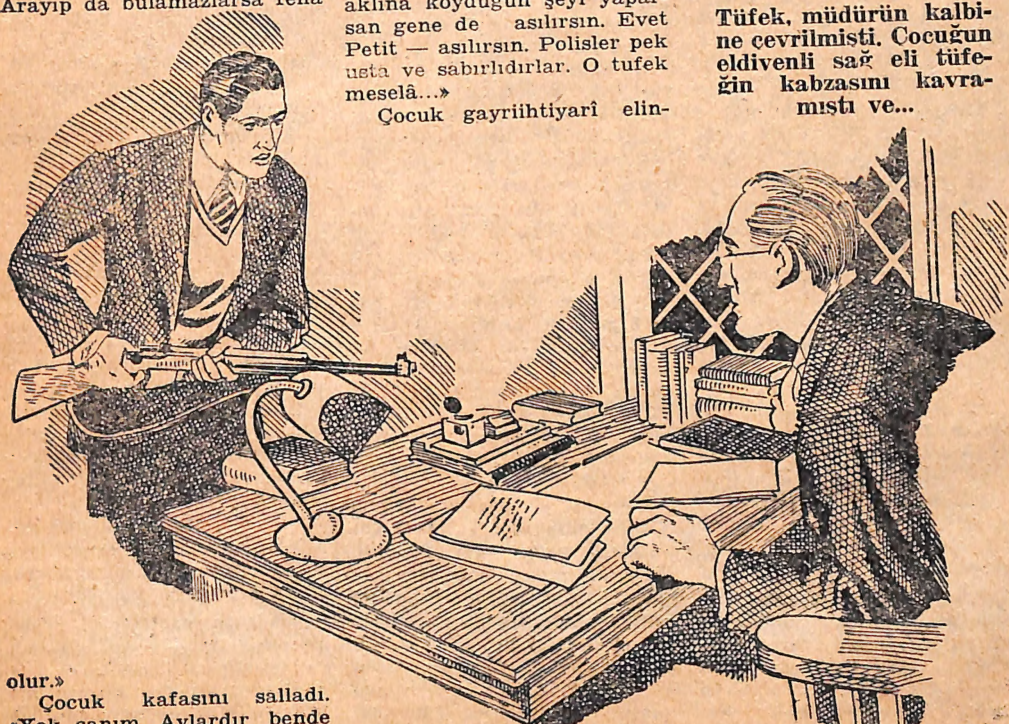
«Yok, yok; parmak izi de-mek istemedim. Görüyorum ihtiyat olarak kendine eldi-ven tedarik etmişsin. Okudu-ğunuz polis hikâyelerinden al-ınan bir fikir, herhalde. Ha-yır, mesele asıl tüfekte. Mü-tehassısların fişegi muayene edince hangi tüfekten atıldı-ğını anlıyabildiklerini duy-dum. Senin kendi tüfeğin mi acaba?»

«Beni o kadar budala mı sandınız?»

Müdür elinin af diler gibi bir hareketiyle:

«Yok, ne münasebet,» dedi. «Maamafih, kendi tüfeğini almak bir bakıma daha a-kıllıca bir manevra olurdu belki. Anlıyabiliyor musun? Herkes şöyle düşünür: Katil hiç kendi tüfeğini kullanır mı? Böylece tüfeğin sahibi-nin mücrim olmayacağı kana-atına varılır ve ondan şüphe

Tüfek, müdürün kalbi-ne cevrimisti. Çocuğun eldivenli sağ eli tüfe-ğin kabzasını kavra-mıştı ve...

olur.»

Çocuk kafasını salladı. «Yok canım. Aylardır ben-de duruyor. Yazın çiftlikteyken babamın tüfeğinden almış-

edilmez. Yeşil Kavis'i okudun mu, Petit? Okumadın mı? Yazık»

Müdür eliyle çenesini sıvazladı ve kendi kendini kalbine çevrilen namluyu görmemezlikten gelmeğe zorladı. Sonra sükûnetle sözüne devam etti:

«Ama tüfek silâh deposundan alınmışsa bu kati orak mektepten birisini, silâh kullanma dersi alanlardan, yani son sınıftan birisini işaret eder. Görüyor musun çember nasıl daralıyor! Bu demektir ki birisi silâh deposuna girmiş, daha önce de anahtarı eline geçirmiş; ihtimal bir hileyle. O zaman polisler, zannımca anahtarı muayene eder, bu meseleyle uğraşırlar. Anahtarın onlara bir ipucu vermemesine imkân yok gibi birşey. Çember biraz daha daralır.»

Çocuk gülümsedi. Bu hoş bir tebessüm değildi; çirkin bir şekilde, kendinden emin. Maamafih bu tebessümde ayla karışık acıyan bir müsamaha da vardı. Besbelli çocuk kendinden o kadar emindi ki, beklemek ve avının kendini kurtarmak için sarfettiği gayretlerle zevklenmek istiyordu. Ağır ağır başını salladı.

«Ne silâh deposunda ne de anahtar meselesinde hiçbir ipucu bulamazlar. Buna dikkat ettim. Anahtar ne hile ile aldım ne de çaldım. Anahtar bende değil, elimi bile sürmedim. Polisler istedikleri kadar uğraşsınlar. Herhalde anahtar, hâlâ çavuşun elindedir. Silâh deposu yüzünden şüphe altında kalacak olan birisi varsa odur, ben değil.»

Müdür düşünceli düşünceli başını salladı.

«Öyleyse tüfeği nasıl ele geçirin, Petit?»

Çocuk sadece kurnaz bir tebessümle cevap verdi. Bu gülümseyişi yanlış anlayan Müdür gayretinin boşa gittiğini ve son saatının geldiğini zannederek tüfekten çıkan anı parıltı ve patlamayı beklemeğe koyuldu. Acaba a-

cır mı diye düşündü.

«Silâh deposundan bir tüfek almak zordur, değil mi efendim?» Çocuğun sesi odadaki gergin sükûtu yırttı.

«Evet — çok zor. Her talimden sonra tüfekler dikkatle sayılır. Silâh deposu da daima kilitlidir. Evet — hemen hemen imkânsız. Kapıyı kırar gidersen o başka, ama tabii, o da fazla gürültü çıkarır.»

«Hemen hemen imkânsız mı diyorsunuz? İşte, ben imkânsız olan şeyi yaptım. Görüyorsunuz ya efendim, ben pek de öyle sizin her zaman dediğiniz gibi aptalın biri değilim.»

«Bilâkis, Petit, ben her zaman akıllı olduğumu fakat aklını iyi kullanmadığımı söylerim. Ama bu işte adamakıllı kullanmışsın görüyorum.»

Çocuk başını salladı. Güzel esmer yüzünden gene kurnaz bir tebessüm uçup geçti.

«Söyleyim mi nasıl yaptım? Çok basit oldu. İnsan zekâsını kullandıktan sonra... Biliyorsunuz, silâh deposunun kapısının kilidi Yale marka. Altında da bayağı bir tokmağı var. Çavuş kapıyı kapadığı zaman, sadece tokmağı çeviriyor, kilit de kendiliğinden dönüp sürgüyü deliğe sokuyor. Ama bu akşam sürgü deliğe girmede. Bir parça kalın karton kesip deliğin ağzına yerleştirdim. Çavuş da her zamanki gibi kapıncı, kapı kilitlenmedi. Sadece basbayağı kapandı. Benim yapacağım iş de tokmağı çevirip içeri girmekten ibaret kaldı. Basit, ama bençe akıllıca bir buluş, efendim.»

Müdür başıyla tasdik etti. «Çok akıllıca bir buluş, Petit, çok... Ama benim naçiz fikrimce böyle değil, çok daha iyi işler ve maksatlar için kullanılmahydı.»

Genç çocuk gene o aynı kendinden emin sesle devam etti:

«Sizin işinizi bitirdiğim zaman tüfeği gene silâh de-

**Sabırsız bir tavırla :
— Mıhladım, dedi. Hic
birseyi unutmadım
diyorum size. O yerde-
ki fişek demek istiyor-
sanız...**

posuna götürüp temizliyeğim ve kartonu delikten çıkarıp kapıyı kapatacağım. Bu sefer kilitlenecek. Ne bir tüfek eksik çıkacak, ne de çavuş kilitledikten sonra depoya girdiğimi belli edecek bir ipucu, parmak izi filân.»

Müdür gene hayran hayran başını salladı.

«Hemen hemen herşeyi düşünmüş gibisin, Petit.»

Genç çocuk kustahça: «Herşeyi!» diyerek Müdürün sözünü tastik etti.

Müdür kaşlarını kaldırdı. «Acele etme Petit, acele etme. Herkesin suale çekileceğini düşündün değil mi tabii?» Müdürün sesi sakin ve

telâssızdı. «Polisler her çocuğa o saatte ne yaptığını soracaklar. Verilen cevapların doğru olup olmadığı araştırılacak. Bu saatte başka birşey yaptığını isbat edemiyen her çocuk, tabii olarak şüphe altında kalacak.»

Çocuk gülerek: «Bana ne?» diye cevap verdi. «Ben banyo yapıyordum.»

«Banyo mu?»

Çocuk evet der gibi başını salladı.

«Eski banyo dairesinde. Biliyorsunuz, oraya gitmek için hastaneden geçiliyor. Elimde havluyla filân geçtiğimi üç hasta çocuk gördü. Banyoyu doldurup boşalttıktan sonra pencereden çıktım ve hendek boyunca çamaşırhanenin çatısına, ondan sonra da buraya geldim. Ayı yoldan geri dönüp bornuzumu giyeceğim ve kendimi o hasta çocuklara göstereceğim. Sizin öldürüldüğünüz

«Düşündüm.» Çocuğun sesi hasın çıkıyordu. Tüfeği gene kaldırdı.

«Etrafına iyi bak, Petit, iyi bak.» Müdürün sesi yumuşak ve kandırıcıydı. Eliyle odayı işaret etti. «Herşeyi hafızana mihla.»

Çocuk sabırsız bir tavırla: «Mihladım,» dedi. «Hiçbirşey unutmadım diyorum size. O yerdeki fişek demek istiyorsunuz, onu sonradan alırım.»

Müdür hayır der gibi başını salladı. «Onu demek istemedim. Bambaşka birşey.»

Çocuk bir an düşünceli düşünceli onu süzdü. Sonra birdenbire:

«Anladım, ayak izleri mi?» diye bağırdı. «Evet, onu da düşündüm. Biraz süpürmek o işi halleder.»

Müdür gene başını salladı. «Yok, yok, Petit. O türlü birşey demek istemiyorum. Ne dedimse onu yap. Odaya iyi bak. Herşey hafızanda

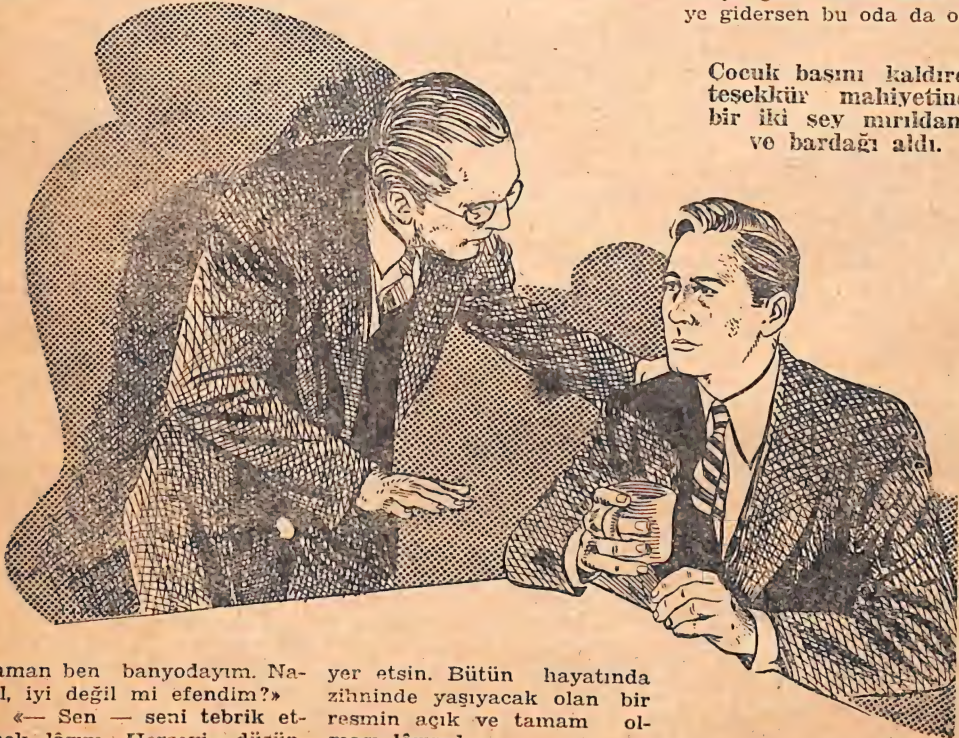
fif bir hayret ifadesiyle Müdüre bakıyordu. Gözleri bir an, Müdürün sesine itaat ederek etrafında gezindi. Fakat karşındakinin aniden saldırıvereceğini zannederek gene hemen bakışlarını Müdürün yüzüne dikti. Fakat Müdür kılmıdamamıştı bile. Sadece dudaklarında çocuğun bir anlık asabiyetini farketmiş olduğunu gösteren hafif bir tebessüm vardı.

Genç: «Ne demek istiyorsunuz?» dedi. «Ne resmi?»

Müdür koltuğuna daha rahat yerleşti.

«Bu odanın, bu akşamki halinin resmi. Petit, bilmiyor musun? Bundan sonra bu odanın bir resmi senin beynine nakşedilmiş gibi olacak? Ne zaman gözlerini kapasan bu akşamki haliyle bu odayı göreceğini bilmiyor musun? Ne zaman uyumak için yatsan uyuyacağın yerde bu odayı göreceksin. Sen nereye gidersen bu oda da oraya

Cocuk başını kaldırdı, tesekkür mahiyetinde bir iki sey murıldandı ve bardağı aldı.

zaman ben banyodayım. Nasıl, iyi değil mi efendim?»
«— Sen — seni tebrik etmek lâzım. Herşeyi düşünmüşsün.»

yer etsin. Bütün hayatında zihninde yaşıyacak olan bir resmin açık ve tamam olması lâzımdır.»

Çocuk esmer yüzünde ha-

gidecek. Daima senin yanında olacak ve daima, gözünü kapatır kapatmaz onu göreceksin.»

Çocuk sabırsızlıkla ayaklarını sürttü ama cevap vermedi.

«Dur bakayım. Onsekiz yaşındasın değil mi? Yetmiş yaşına kadar yaşasan önünde elliiki sene daha var demektir. Elliiki sene! Uzun zaman; her Allahın günü, gece gündüz, insanın peşini bırakmayan bir resim olursa. Elliiki sene! Bana öyle geliyor ki ömrünün sonu gelip de bu resimden kurtulunca sevineceksin, Petit.»

Duraklıyarak etrafına bakındı.

«Evet, muhakkak ki rahat bir oda — ama sen ne kadar nefret edeceksin bu odadan!»

Çocuk güldü, fakat bu seste hiçbir neşe yoktu.

«Beni üzmez... Ben daima taş gibi uyurum.» Yüksek ve köstah bir sesle konuşuyordu. Söylediklerine Müdür kadar kendini de inandırmak istiyordu sanki.

«Taş gibi mi? Evet — bu geceye kadar. Ama bu gece-den sonra? Zannetmiyorum. Hem o resimde ben de olacağım, Petit. Resmin tam ortasında. Masa başında Müdür.»

Müdür gene durdu ve öne doğru eğildi. Dikkatli biri ellerinin koltuğun yanlarına nasıl asabiyetle yapıştığını farkederdi.

«Geçen ay mektep mecmuasında çıkan resmimi hatırlarsın. Burda, masamda otururken çekilen resmimi... Hatırlıyor musun? Tabii. Ama zihnindeki benim resmim öyle olmayacak, Petit. Hayır, hayır. Benim bu koltukta bir çuval gibi yığılışımı göreceksin... Kafa korkunç bir şekilde yana sarkmış... Çene düşmüş... Gözler — senin gözlerine bakan cam gibi gözler... Ve kan, ağır ağır akan ve damla damla yerde biriken kan. İşte ölünceye kadar sen beni böyle göreceksin Petit, ölünceye ka-

dar... Her gece gözlerini kapatıp beyhude yere uyumağa gayret ederken...»

Çocuğun boğazından hırıltıya benzer garip bir seda çıktı; sonra kuru ve boğuk bir sesle:

«Sizi neden görecekmışim?» dedi. «Bakmıyacağım ki.»

«Evet, bakacaksın Petit. Hem de çok dikkatle bakacaksın. Mecbursun. Öldüğüm-den iyice emin olman lazım. Bu tehlikeyi göze alamazsın, çünkü can çekişirken söyleyeceğim bir kelime seni de öldürür. Hayır, hayır, Petit. Beni dikkatle muayene edeceksin, çok büyük bir dikkatle. Yaranın her bir teferuatı... Kan... Ebediyyen hafızana kazılıp kalacak. Bundan kaçamazsın.»

Bir an için odada bir sessizlik oldu ve bir an için tüfek indi, fakat bir an sonra gene kalktı. Müdür onun inip sonra gene kalkışını seyretti. Tekrar söze başladı.

«Sonra tüfeğin numarası var, bunu da bilmelisin. O rakamlar da resmin bir parçası olarak hafızana kazılacak. Evet, evet, bu işi gören tüfeğin numarasını bilmen lazım. Sonraları gidip silâh deposunda duracaksın ve kendi kendine «İşte» diyeceksin. «Onu bu tüfekte öldürdüm.»

Çocuğun gözüni tüfekte kaydı. Sonra hiddetle:

«Hayır,» diye bağırdı. «Numaraya bakmıyacağım. Sizi şimdi vuracağım artık.»

Ağır ağır, hesaplı bir sü-künетle tüfeği kaldırdı.

«Beni öldürürsen seni asarlar, Petit.»

Tüfeğin dipçiği omza dayandı ve çocuk yanğını kabzanın tahtasına yasladı.

«Asarlar diyorum. sana.»

Müdürün sesi yorgun yorgun çıkıyordu. «Unuttuğun birşey var.»

«Hiç birşey unutmadım.»

«Unuttuğun birşey var.»

Genç çocuk başını kaldırdı ve öfkeyle:

«Birşey unutmadım» diye tekrar etti.

Müdür başını salladı. «Be-

Dudaklarında, çocuğun bir anlık isabeti fark etmiş olduğunu gösteren hafif bir tebessüm vardı.

nim o bulduğum mektup.»

Çocuk güldü; daha doğrusu lüzumundan fazla yüksek, boğuk bir ses çıkardı.

«Ben de onun için geldim.»

Müdür kolunu uzattı: «Ama sunu unuttun.»

Çocuk gözleriyle Müdürün elini takip etti ve hafifçe alnını kırıştırdı.

«Su kasa mı?»

«Evet, o kasa.»

Tüfeğin namlusu hafifçe indi.

«Yani mektup o kasada..?»

Müdür af dileyen bir tavırla ellerini açtı.

«Sevgili çocuğum, hizmetçiler filân okusun diye meydana mı bırakacağımı zannediyordun?»

Çocuğun alnı büsbütün karıştı, sonra birdenbire bütün kırışıklıklar açıldı.

«Mektubun yerini söylediğiniz için çok teşekkür ederim» dedi. «Anahtarlarınızın nerede olduğunu biliyorum.»

DİKKAT

Mevcudu her gün biraz daha azalmakta olan eski **1001 ROMAN** ile **1001 ROMAN ÖZEL** sayılarının tek tek ve koleksiyon halinde satılanlarının listesini veriyoruz. Eksik sayı ve koleksiyonlarınızı vakit geçirmeden tamamlamanızı tavsiye ederiz.

1001 ROMAN CİLTLERİ

6 ncı ve 8 inci ciltler. Fiatı 2 şer liradır. 9 uncu ciltten 14 üncü cilde kadar olanların fiatları da 3 er liradır.

TEK SATILAN SAYILARI :

214 üncü sayıdan sonrakilerdir. Fiatları 10 ar kuruştur.

ÖZEL SAYI CİLTLERİ :

2 inci ve 4 üncü ciltler, 3, 5 ve 6 ncı ciltlerle tamamlanmıştır. Diğer ciltlerin hepsi mevcuttur. Fiatları 125 er kuruştur.

TEK TET SATILANLAR

42 nci sayıya kadar olanları kalmamıştır. 42 nci sayıdan sonrakilerin hepsi mevcuttur. Fiatları 15 er kuruştur.

İstanbul haricinde bulunan okurlarımızdan yukarıda numaralarını ve fiatlarını bildirdiğimiz cilt ve sayıları almak isteyenler, alacaklarının tutarını posta havalesi ile Türkiye Yayınevi «Sipariş Servisi» ne gönderirlerse posta ücreti alınmaksızın istedikleri adreslerine gönderilir.

Ankara Cad. No. 36 İstanbul

«Evet, pantolonumun cebinde. Ama o kasanın karışık bir açılma usulü var. Hususî yaptırım. Benden başka kimse bilmez. Herhalde sana söyleyeceğimi de ümit etmezsin.» Müdür hafifçe gülümsedi.

Tüfek şimdi inmiş gene eski vaziyetinde duruyordu.

«Beni vurursan ne olacağına söylemeye hacet var mı? İlk önce polisler gelecek...» «Ve birşey bulamayacaklar.» Çocuğun sesinde bir meydan okuyuş vardı.

«Belki de önce hiçbir ipucuna rastlanmayacaklar, çünkü sen herşeyi okadar ustaca tertip etmişsin ki! Ama cinayet için bir sebep arıyacaklar. Akıllarına ilk gelen ne olacak dersin? Hırsızlık. Bakalım birşey çalmış mı diye kasaya bakacaklar.»

«Açamazlar-ki.»

«Önceden, hayır. Ama insan uzun zaman uğraşırsa, elinde kâfi derecede alet, edevat da olursa her kasayı açabilir. Ama senin ne vaktin var ne de aletin var, Pettit. Sen açamazsın, ama onlar açarlar. Sonra senin şu mektubuna gelelim. Onu bu-lunca ne olacağını söylemeye hacet var mı? Bu mektepte işlenmiş iki cürüm olacak: Hırsızlık ve cinayet. Senin bu mektubunda birinci cürümün failini, ikinci cürümün maksadını bulacaklar. Seni tevkif edecekler. Bir mahkemenin, hem de sadece ölüm kararıyla bíteceği muhakkak olan bir mahkemenin uzun, ağır işkencesini gözünün önüne getirebilir misin, Pettit? Buna hazır mısın? Siyah ör... Ölümlü emri... Bir kış sahanının soğuk kurşunu ışığında yükselen darağacı... İmk...»

Tüfeğin kabzası hafif bir sürültüyle yere çarptı. Çocuk çökmüş, küçülmüş giydi ve yüzü ihtiyar ve bezgin görünüyordu.

Müdür yavaş yavaş tüylü alının üstündeki sandalyanın itti ve gene aynı yavaşla ayağa kalktı. Acele et-

meden yazı masasının öte tarafına geçti ve elini uzattı. Bir an için genç çocuk anlamamış gibi ona baktı, sonra tek kelime söylemeden tüfeği bıraktı. Müdür bunu yavaşça aldı ve ağır ağır yerine geçti. Ancak o zaman tüfeği kaldırdı ve hızlı bir hareketle sürgüyü açtı. İçerideki fişeklerin halının üstüne düştü.

Bir dolaptan bir şişeyle bardak çıkardı. Bardağa biraz birşeyler boşalttı ve çocuğa doğru uzattı.

«İç bunu, Pettit. Kendini toplarsın.»

Çocuk başını kaldırdı, teşekkür mahiyetinde bir iki şey mırıldandı ve bardağı aldı. İçindekini bir iki yudumda bitirdi.

Müdür bardağı çocuğun titriyen elinden aldı ve masanın üstüne koydu.

«İyi geldi mi Pettit?»

Çocuk önüne düşen başını kaldırdı.

«Evet — evet teşekkür ederim.»

Gözleri Müdürün gözleriyle karşılaştı. Bir an sessizlik oldu. En nihayet çocuk boğuk bir sesle: «Evet, Müdür Bey?» diye mırıldandı.

Müdür sakın ve müşfik bir sesle devam etti. «Ben olsam şimdi yatarım ve — bu gecelik bütün bunları unuturum, Pettit.»

Çocuk bir an için öylece baktı, sonra ağır ağır başını salladı.

«Allah rahatlık versin, Pettit.»

«Allah rahatlık versin, efendim.»

Kapı kapandığı zaman Müdür dolaptan bir başka bardak aldı ve içine biraz bolca içki boşalttı. Sonra bitkin bir halde koltuğuna çöktü. Bardağı kaldıran eli biraz titriyordu. Bir iki dakika sonra önünde duran bir iki yaprak kâğıdı kaldırdı ve bunların altında duran şeyi görünce acı acı güldü. Bu şey üstü bir mektep talebesi tarafından yazılmış bir zarfı ve içinde beş tane on-liralık vardı.

gidecek. Daima senin yanında olacak ve daima, gözünü kapatıp kapatmaz onu göreceksin.»

Çocuk sabırsızlıkla ayaklarını sürttü ama cevap vermedi.

«Dur bakayım. Onsekiz yaşındasın değil mi? Yetmiş yaşına kadar yaşasan önünde elliiki sene daha var demektir. Elliiki sene! Uzun zaman; her Allahın günü, gece gündüz, insanın peşini bırakmayan bir resim olursa. Elliiki sene! Bana öyle geliyor ki ömrünün sonu gelip de bu resimden kurtulunca sevineceksin, Petit.»

Duraklıyarak etrafına baktı.

«Evet, muhakkak ki rahat bir oda — ama sen ne kadar nefret edeceksin bu odadan!»

Çocuk güldü, fakat bu seste hiçbir neşe yoktu.

«Beni üzmez... Ben daima taş gibi uyurum.» Yüksek ve küstah bir sesle konuşuyordu. Söylediklerine Müdür kadar kendini de inandırmak istiyordu sanki.

«Taş gibi mi? Evet — bu geceye kadar. Ama bu geceden sonra? Zannetmiyorum. Hem o resimde ben de olacağım, Petit. Resmin tam ortasında. Masa başında Müdür.»

Müdür gene durdu ve öne doğru eğildi. Dikkatli biri ellerinin koltuğun yanlarına nasıl asabiyetle yapıştığını farkedirdi.

«Geçen ay mektep mecmuasında çıkan resmimi hatırlarsın. Burda, masamda oturuyorken çekilen resmimi... Hatırlıyor musun? Tabii. Ama zihnindeki benim resmim öyle olmayacak, Petit. Hayır, hayır. Benim bu koltukta bir çuval gibi yığılışımı göreceksin... Kafa korkuncu bir şekilde yana sarkmış... Çene düşmüş... Gözler — senin gözlerine bakan cam gibi gözler... Ve kan, ağır ağır akan ve damla damla yerde biriken kan. İşte ölünceye kadar sen beni böyle göreceksin Petit, ölünceye ka-

dar... Her gece gözlerini kapatıp beyhude yere uyumağa gayret ederken...»

Çocuğun boğazından ırlıtiya benzer garip bir seda çıktı; sonra kuru ve boğuk bir sesle:

«Sizi neden görecekmışim?» dedi. «Bakmıyacağım ki.»

«Evet, bakacaksın Petit. Hem de çok dikkatle bakacaksın. Mecbursun. Öldüğünden iyice emin olman lazım. Bu tehlikeyi göze alamazsın, çünkü can çekişirken söyleyeceğim bir kelime seni de öldürür. Hayır, hayır, Petit. Beni dikkatle muayene edeceksin, çok büyük bir dikkatle. Yaranın her bir teferuatı... Kan... Ebediyyen hafızana kazılıp kalacak. Bundan kaçamazsın.»

Bir an için odada bir sessizlik oldu ve bir an için tüfek indi, fakat bir an sonra gene kalktı. Müdür onun inip sonra gene kalkışını seyretti. Tekrar söze başladı.

«Sonra tüfeğin numarası var, bunu da bilmelisin. O rakamlar da resmin bir parçası olarak hafızana kazılacak. Evet, evet, bu işi gören tüfeğin numarasını bilmen lazım. Sonraları gidip silâh deposunda duracaksın ve kendi kendine «İşte» diyeceksin. «Onu bu tüfikle öldürdüm.»

Çocuğun gözüni tüfeğe kayd. Sonra hiddetle:

«Hayır.» diye bağırdı. «Numaraya bakmıyacağım. Sizi şimdi vuracağım artık.»

Ağır ağır, hesaplı bir sü-künle tüfeği kaldırdı.

«Beni öldürürsen seni asarlar, Petit.»

Tüfeğin dipçiği omza dayandı ve çocuk yanağını kabanın tahtasına yasladı.

«Asarlar diyorum sana.»

Müdürün sesi yorgun yorgun çıkıyordu. «Unuttuğun birşey var.»

«Hiç birşey unutmadım.»

«Unuttuğun birşey var.»

Genç çocuk başını kaldırdı ve öfkeyle:

«Birşey unutmadım» diye tekrar etti.

Müdür başını salladı. «Be-

Budaklarında, çocuğun bir anlık isabeti fark etmiş olduğunu gösteren hafif bir tebesüm vardı.

nim o bulduğum mektup.»

Çocuk güldü; daha doğrusu lüzumundan fazla yüksek, boğuk bir ses çıkardı.

«Ben de onun için geldim.»

Müdür kolunu uzattı: «Ama şunu unuttun.»

Çocuk gözleriyle Müdürün elini takip etti ve hafifçe alnını kırıştırdı.

«Su kasa mı?»

«Evet, o kasa.»

Tüfeğin namlusu hafifçe indi.

«Yani mektup o kasada..?»

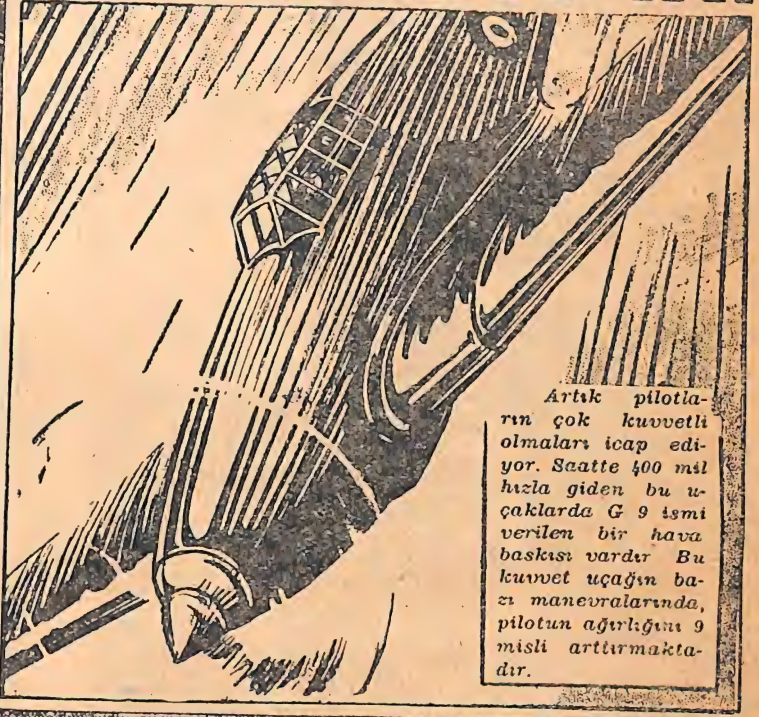
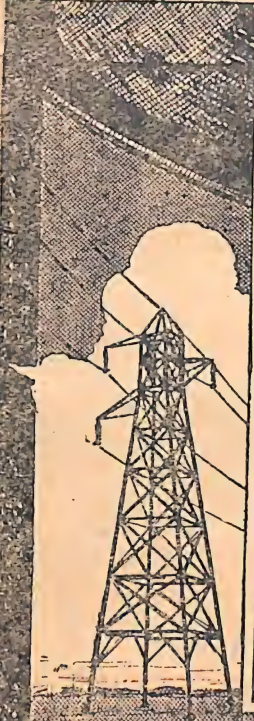
Müdür af dileyen bir tavırla ellerini açtı.

«Sevgili çocuğum, hizmetçiler filân okusun diye meydana mı bırakacağımı zannedyordun?»

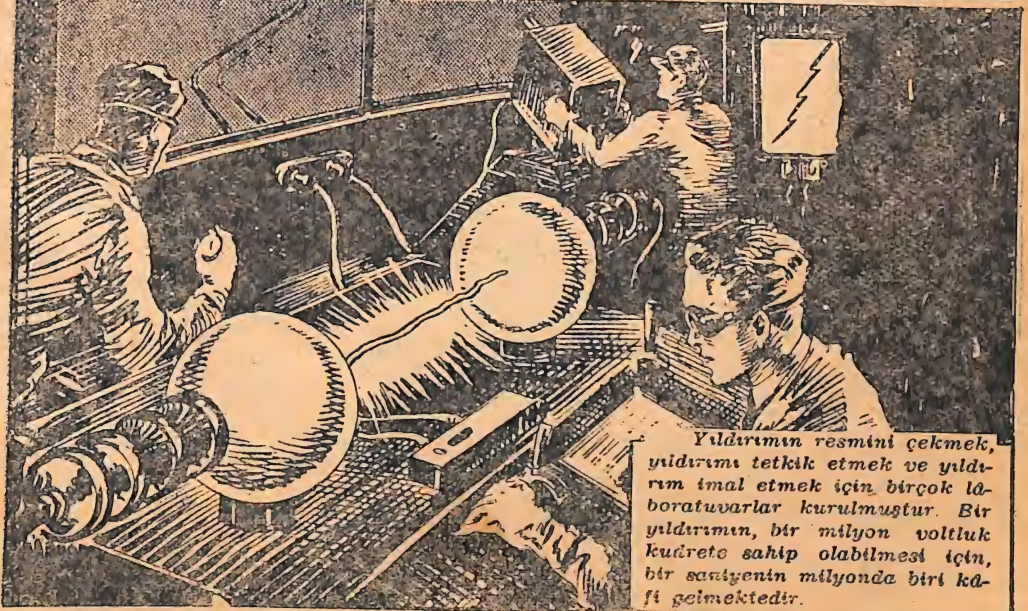
Çocuğun alnı büsbütün karıştı, sonra birdenbire bütün kırışıklıklar açıldı.

«Mektubun yerini söylediğiniz için çok teşekkür ederim» dedi. «Anahtarlarınızın nerede olduğunu biliyorum.»

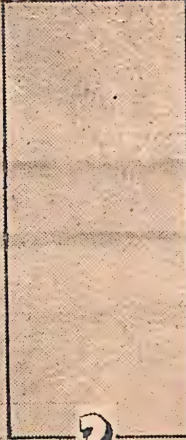
Bugünün HÂRİKALARI

Artık pilotların çok kuvvetli olmaları icap ediyor. Saatte 400 mil hızla giden bu uçaklarda G 9 ismi verilen bir hava baskısı vardır. Bu kuvvet uçağın bazı manevralarında, pilotun ağırlığını 9 misli artırmaktadır.

Yıldırımın resmini çekmek, yıldırımın tetkik etmek ve yıldırımın imal etmek için birçok laboratuvarlar kurulmuştur. Bir yıldırımın, bir milyon voltluk kudrete sahip olabilmesi için, bir saniyenin milyonda biri kadarı gerekmektedir.

Detektif OLABİLİR MİSİNİZ ?

Grant, altı aydanberi at yarışlarında oynamağa ve para kaybetmeğe başlamıştı. O kadar fena bir duruma düşmüştü ki, Villis, isminde bir arkadaşı ile bir ticarî şirket kurdu. Fakat at yarışlarında mütemadiyen kaybettigi için şirketin paralarını almağa başladı. Nihayet şirketin hesap yapma zamanı yaklaştı. Bir gün Grant, arkadaşı Villis'e kendi motorü olan «Martı» ile gezmelerini biraz istirahat etmelerini teklif etti. Arkadaşı onun bu teklifini kabul etti.

1 — Pazar sabahı Villis, bir tek sigaraları kaldığını gördü. Sandala binip sigara almak üzere sahile gitti. Sigara aldı. Sonra bir lokantaya gidip iki bardak bira içti. Saat yarımdı.

2 — Saat 2,5 ta polis memuru Frost'a bisikletli bir adam yaklaşarak: «Birisi denize düşerek boğulmuş» dedi. «Acaba nerde doktor bulabiliriz?»

3 — Frost doktorla beraber otomobile bindi. Süratle sahile gittiler.

4 — Doktor Harcourt otomobilden inip cesede yaklaştı. Fakat geç kalmıştı. Adam boğulmuştu. Ölünün yanında bulunan Grant ise, ıslanan gömleğinin sularını sıkıyordu.

5 — Grant, olayı soran Frost'a vakayı şöyle anlattı: «Motorün makinelerini tamir ediyordum. O sırada Villis geldi. Sandalı motöre bağlamak için ayağa kalktı. Sandalı bağladı. Fakat ne oldu bilmiyorum, belki de ayağı kaydı, denize düştü. Derhal arkasından atladım. Villis'i tutarak kumsala getirdim. O sırada geçmekte olan bisikletli bir adama da bir doktor çağırmasını söyledim. Fakat

Nasıl Anladı?

6 — Memur Frost, Villis'in akrabası olup olmadığını sorduğu zaman, Grand motördeki eşyaları arasında böyle bir şey bulunabileceğini söyleyincede, memurla Grant, motöre gittiler. Grant, Villis'in eşyalarını getirmek için kamara ya gittiği zaman Frost da etrafını gözden geçirmeğe başladı.

7 — Frost'ü gördüğü iki şey çok ilgilendirdi. Tekrar sahile döndüğü zaman doktora gitti. Cesedi bir kere daha muayene etmesini söyledi. Bunun üzerine doktor cesedi, bilhassa başını dikkatle muayene etti. Sonra polis memuruna dönerek: «Evet,» dedi. «Başın arkasında bir bere var.»

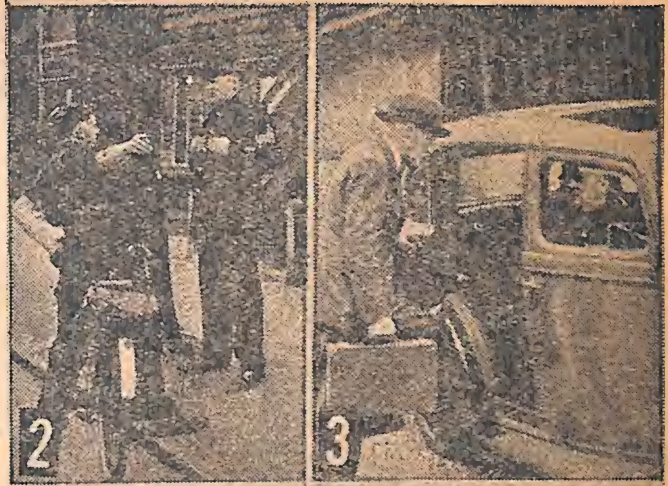
Bunun üzerine Grant katil suçu ile yakalandı. Acaba Frost, Grant'ın katil olduğunu nereden ve nasıl anlamıştı?

(Bu bilmecemizin çözüsünü gelecek haftaki bilmecemizin altında bulacaksınız.)

GEÇEN HAFTAKI BİLMECEMİZİN ÇÖZÜSÜ

Kâtip Mister Stimson'un odasına girip onu ölü bir vaziyette bulduğu zaman saat 3,5 tu. Çay tabağının kenarında erimemiş bir şeker duruyordu. Ve tabakta da dökülmüş çay vardı. Şekerin bu dökülmüş çay içinde erimesi için 4 - 6 dakika kadar bir zaman lâzımdı. Demek ki çay yeni gelmişti ve Stimson, çay geldikten sonra hemen öldürülmüştü. Şekerin erimemiş olduğu zamanda ise satın 3,5 olduğuna göre, işçi 3 ten sonra içeriye kimsenin girmediyiğini söylemekle yalan söylemiş oluyordu.

Yapılan sıkıştırma sonunda işçi vaziyeti itiraf etti. O etrafı gözlemiş, Russel de Mister Stimson'u öldürerek

PERDEDEN PORTRERLER

Son zamanlarda Edward G. Robinson senelerdenberi oynaya geldiği gangster rollerini bıraktı. Şimdi beyazperdede kadınlar tarafından aldatılarak fena yollara sürüklenen namuslu, saf adam rollerine çıkıyor. Joan Bennett'le üstüste çevirdiği «Penceredeki Kadın» ve «Kırmızı Sokak» filmleri buna iki güzel misaldir.

Bu iki filmde de Edward çoluk çocuk sahibi evine ve ailesine sadık bir baba rolünü canlandırıyordu. Fakat talih günün birinde karşısına Joan Bennet gibi cazibeli, güzel ve hafif meşrep bir kadının çıkarıyor. Saf erkek onun

yaptığı numaralara kanarak hayat yolunu şaşırıyor. Kadının teşvikiyle insan cemiyyetine karşı türlü suçlar işliyor ve sonunda cezasını çekiyordu. Onun son olarak çevirdiği «Yabancı» filmi de mevzuu itibariyle yukarda

*Edward G.
Robinson*

Resimleyen : SURURI

basit bir şamasını çizdiğimiz çerçevenin içine girer.

Edward G. Robinson bu nevi rollere çıkmaktan çok memnun. Çünkü bu mevzu-daki filmlerde sanat kabiliyetini daha çok kullanarak kendisini seyircilere gösterebiliyor. Halbuki gangster filmlerinde sanat tarafını pek o kadar ortaya koyamıyordu. Warner Bros. idarecileri onu uzun müddetli bir kontratla stüdyolarına bağladıkları zaman çok miktarda gangster filmleri çevirmeye karar vermişlerdi. Ondan da bu nevi filmlerde istifade etmeğe karar verdiler. James Cagney, George Raft, Humphrey Bogart, John Garfield gibi onu da kuvvetli, büyük gangster filmlerinde oynatmaya başladılar. Edward bu nevi rollerden bıkmış olacak ki, bu stüdyoyla kontratı bitince yapılan tekliflere rağmen bir ikincisini imzalamadı. Şimdi serbest olarak dilediği filmleri çeviriyor. Hollywood'da bu şekilde çalışan yıldızlar parmakla gösterilecek kadar azdır.

Edward G. Robinson son zamanlarda çevirdiği üç film-den «Kırmızı Sokak»ı Universal'de, «Yabancı»yı da RKO Radio'da yapmıştır. Bu sonuncu filminden sonra New-York'a gidip istirahate çekilmiştir. Bir müddet için film çevirmeyecektir. Bir zamanlar onu ajansı bulundugu «Beyazperde Aktörleri Birliği»nden bile çıkartmak istemişlerdi. Sebep olarak filmlerinde hep gangster rollerine çıktığını, rol icabı da olsa durmadan filmlerinde cinayet işlediğini göstermişlerdi.

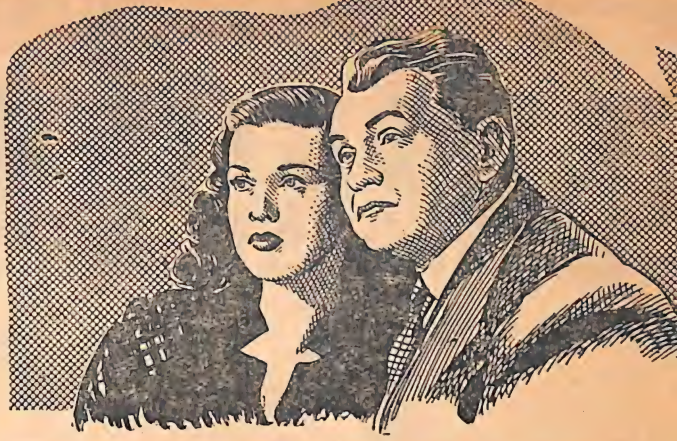
Resimde : Edward G. Robinson'u, Ruth Hussey'le çevirdikleri bir filmin heyecanlı bir sahnesinde görmekteyiz.

Sanatkâr yıldız bundan tam elliüç yıl önce Rumanya'nın başşehri Bükreş'de dünyaya geldi. Doğum tarihi 12 Ocak 1893 dür. Daha beş yaşında bir çocukken ailesi Amerika'ya hicret ederek New York'a yerleştiler. Edward tahsiline bu şehirde başladı. Koleji bitirdikten sonra dünyanın en büyük üniversitesi olan Columbia'nın sanat kısmına girdi. Ondan sonra hukuk kısmına geçti. Maksudı ya iyi bir avukat, yahut da yabancı memleketlerden birisine elçi olmaktı.

Fakat sonradan bazı sebepler yüzünden tekrar fikrini değiştirdi. Tiyatro aktörü olmağa karar verdi. Bu yolda çalışırken 1917 senesi gelip gitti. Amerika Birinci Dünya Harbine girdi. Edward donanmaya girerek mütareke imzalanıncıya kadar savaştı. Terhis edildiği zaman tiyatroculuk işine tekrar baştan başlamak lâzım geldi. Önce vodvil temsillerine çıktı. Sonra Richard Bartelmes'in bir piyesinde rol aldı.

Bu rolde muvaffakiyeti neticesinde Broadway'nin en büyük tiyatrolarından birisi olan Theater Guild'de angajman temin etti. «Kızıl Saçlı Adam», «Karamazov Kardeşler», «Juarez Ve Maksimilien», «Zavallı Dev» gibi büyük piyeslerde başrolü oynadı. Onun Richard Bartelmes'le oynadığı «Yaldızlı Şal» piyesini Hollywood sinemacıları çok beğendiler. Aynı piyesin filme alınmasında başrolü oynamasını teklif ettiler. Edward da kabul etti. Çevirdiği bu ilk film muvaffak olunca bir daha sahneye dönmedi.

Sanatkâr yıldız İspanyolca, İtalyanca, Almanca, Yahudice ve Rumence bilir. Klâsik müzik kompozitörlerinden Wagner'i modern müzik kompozitörlerinden de George Gershwin'i sever. Yağlıboya resimler biriktirmeye meraklıdır. Resim koleksiyonunda Renoir, Cezanne gibi birçok meşhur ressamların tabloları vardır. Koleksi-

Bu resimde : Edward G. Robinson'u, Joan Bennett'le beraber çevirdikleri «Penceredeki Kadın» filminin bir sahnesinde görüyoruz.

yonunun kıymeti bir buçuk milyon lira kadar tahmin edilmektedir.

Muharrirlerden Anatole France ve Bernard Shaw'ı okur. Hollywood yıldızlarının en kültürlülerinden birisidir. İlim ve sanata dair olan bilgisi yüksektir. Sıhahti iyidir. Uykusuna düşkündür. Perhiz yapmaz. Golf oynar. Uzun yürüyüşlere çıkar. İskambile meraklıdır. Karısını ve çocuklarını çok sever. Boyu bir metre yetmiş santim, kilosu yetmişikidir. Saçları siyah, gözleri kahverengidir. Biri kız biri erkek olmak üzere iki çocuk babasıdır.

At yarışlarına çok meraklıdır. Sık sık büyük bahsî müstereklerle iştirâk eder. Attan iyi anladığı ve şans olduğu için hemen ekseriyetle kazanır. Sigara ve pipo iğçer. Yemeklerden sonra daima bir püro içmek âdetidir. En sinirlendiği şey sabah uykusu uyurken başucundaki telefonun çalmasıdır. Böyle zamanlarda yüzü filmlerde gangster rollerine çıktığı zamanlardaki halini alır. Kor-

kuñ bir şekilde tekallüs eder. Böyle olmakla beraber karşısındakine son derece nazik cevaplar verir. Bu da fazla utançagı olduğundan ileri gelir. Hakiki bir ruman-yahı-gibi evine ve ailesine düşkündür. Oturduğu villâ son derece konforludur. Çok kahve iğçer. Çaya da koyu renkli olmak şartıyla çok düşkündür. Son yapılan istatistiklerde Amerika'nın en fazla sevilen karakter yıldızlarından birisi olduğu anlaşılmıştır. Bu neticeden katiyen gurur duymaz. Çok mütevazıdır. Gayet sade giyinir. En beğendiği artist çocuk yıldız Margaret O'Brien'dir. Onun çok büyük bir sanatkâr olacağını söyler.

Bu resimde ise: Edward G. Robinson'u, yine Joan Bennet'le beraber çevirdikleri ve mecmuamızın 2 inci sayısında film hikâyesini verdiğimiz «Kırmızı Sokak» filminde görüyoruz.

DRAKULA

ÇEVİREN :

VEDİİ EVSAL

Resimleyen : SURURİ

Dr. Edelman korku içinde uyanı. Kedisi Bartholomev onu dehşet içinde bırakan bir viyaklamayla bağır-mıştı. Hâlâ da bağırıyordu. Dr. üzerine göken uyku ser-semliğine rağmen odanın ha-vasında bir tuhaflık hissediyordu. Ocakta yanan odun-ların çıkardığı alevler duvar-lara büyük gölgeler halinde aksediyordu. Dr. gözlerini u-ğuşturarak etrafına bakınır-ken balkon kapısının kimil-dandığını, açılmak üzere di-şarıdan itildiğini gördü. Ön-ce rüya gördüğünü zannetti. Gece yatmadan önce, Drakü-la, Frankenştayn, Kurt Adam gibi tabiatüstü mahlûkların maceralarını anlatan bir ki-tap okumuştı. Kendisini o-kuduğu bu kitabın tesiri al-tında kalarak kâbus görüyor

zannetti. Fakat kedisi de onun gibi balkon kapısına bakarak tuhaf bir tesirin kuvveti altında acı acı mi-yavlıyordu. Kuyruğuna ba-sılsa böyle bağırmazdı.

Balkonun kapısı birden hafif bir gürültüyle açıldı. İ-çeri bir hayalet girdi. Kedi korkusundan kamburunu çı-kartarak gerileyip, sahibinin yatağına atladı. Hâlâ bağırı-yordu. Dr. dikkatle bakınca karşısındakinin bir hayal ol-madığını, etli canlı bir adam olduğunu gördü. Gecenin bu saatinde gelen adam gayet garip giyinmişti. Üzerinde bir frak, ellerinde beyaz eldi-venler, omuzunda siyah ve büyük bir pelerin vardı. Dr. korkarak : «Siz kimsiniz? Burada ne arıyorsunuz? Benden ne istiyorsunuz?!»

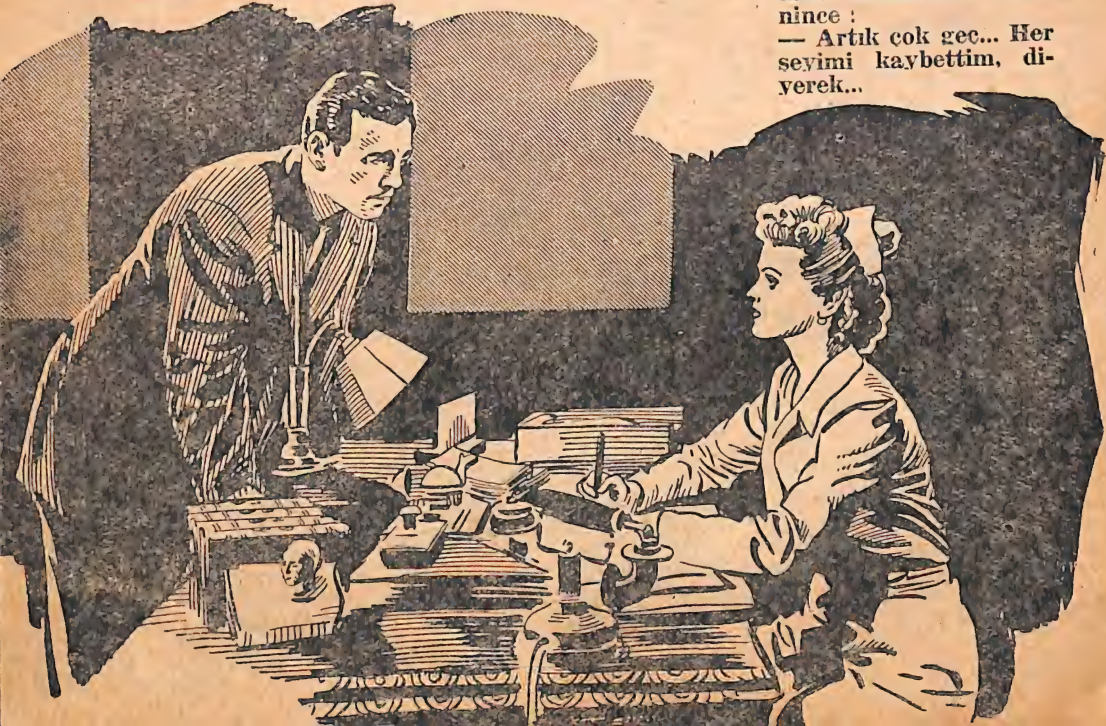
diye arka arkaya sualler sor-maya başladı.

Yabancı adam gayet se-rinkanlılıkla cevap verdi : «Sizin meşhur Dr. Franz E-delman olduğunuzu öğren-dim,» dedi. «Ben Baron La-tos'um. Bana yardımında bu-lunmanız için uzun ve zah-metli bir yol katettim. Güneş doğmadan önce size sırrımı izah edeceğim. Lütfen beni takip edin.»

Edelman garip bir va-kayla karşı karşıya kalmıştı. Şimdi içindeki korkunun ye-rini merak almıştı. Kalktı pi-jamalarının üzerine ropdö-şambrını giyerek Baron'u ta-kip etti. Birlikte şatonun mahzenine indiler. Edelman bu şatoya daha yeni taşın-mıştı. Her tarafı adamakullı dolamak fırsatını bulama-

Doktorla görüşmek im-kânı olmadığını öğre-nince :

— Artık çok gec... Her seyimi kaybettim, di-yerek...

Canavarı diriltmek için herşey tamamdı. Motörünü işleterek Frankens-tayn'ın vücudüne elektrik verdi.

mıştı. Hele yerin altında olan bu mahzene inmek aklına bile gelmemişti. Yağ kandilinin ışığı altında etrafa bir göz gezdirdi. Ortada büyük taş bir masanın üzerinde bir sanduka gözüne ilişti. Yaklaştı baktı. Kapağın üzerinde Draküla Kontluğunun büyük bir arması vardı. Dr. senelerce önce burada Kont Draküla'nın yaşadığını ve onun öldükten sonra insan kanı emerek hayatını idame ettirdiğini duymuştu. Fakat vampirizme pek inancı olmadığı için halkın ağzında dolaşan söylentilere pek inanmamıştı. Dr., kendisini buraya niçin getirdiğini Baron'a sormak için geri döndüğü zaman onun soğuk bir şekilde güldüğünü gördü. Elindeki eldivenleri çıkarmıştı. Onlar da yüzü gibi bembeyaz, kireç rengindeydi. Sağ elinin orta parmağında bir yüzük ve onun üzerinde de sandukanın üzerindeki benzeyen arma vardı. Dr. Edelman korkusundan elini boğazına götürerek: — Çünkü insan kanıyla yaşayan Vampirlerin kanını emdikleri mahlûkların gırtlığına sarıldıklarını duymuştu. «Kont Draküla,» diye mırıldandı.

Baron Latos: «Tekrar gülmüseyerek: «Evet, iyi tahmin ettiniz,» dedi. «Asıl adım Kont Draküla'dır. Yıllardanberi masum insanların kanlarını emerek yaşıyorum. Öldükten sonra tekrar dirildim. Senelerdenberi benim yaşamam için yüzlerce insan öldü. Artık ölmeliğe kavuştuğum için dünya batana kadar bu böyle devam edecek. Yalnız geceleri gezmek zorundayım. Çünkü güneş ziyasıyla temas geldiğim zaman ölmeliğim kaybolacak. Yani ikinci defa öleceğim. Ve ebediyete kadar yaşamak imkânım da kalmıyacak.

Sizden ricam benim bu hastalığıma bir çare bulmanızdır. İnsan kanı emerek yaşamak istemiyorum. Sonra güneş yüzü görmek istiyorum. Dr. siz büyük bir ilim adamısınız benim bu halime bir çare bulun!..»

Dr. Edelman hiç sesini çıkartmadan Kont Draküla'nın anlattıklarını dinledi: «Sizin için elimden geleni yapacağım,» diyerek cebinden bir şişe çıkardı. Kont'un kolundan üzerinde incelemeler yapmak üzere biraz kan aldı. Ertesi gece buluşmak üzere ayrıldılar. Dr. Draküla'yı vampirizm denen bu hastalıktan kurtarırsa insanîyet namına iyi bir iş yapmakla iftihar edecekti. Belki de bu tıp ilmi için yeni bir esas olacaktı.

Ertesi sabah Dr. şişenin içindeki kanla pek meşgul olmamıştı. Hastaları durmadan onu rahatsız ediyorlardı. Yanında yardımcısı vardı. Bunlardan birisi sarışın, uzun boylu, dolgun vücutlu olan Miliza'ydı. Öbürüsü de de Nina'ydı. Yüz bakımından o da Miliza kadar güzel bir kızdı. Fakat sırtında bir kamburu vardı. O da diğer hastalar gibi Allahın lütfuyla

Çoktorun tedavisinden medet umuyordu. Bir gün iyileşeceğinden emin bir halde Edelman'ın işlerine yardım ediyordu.

Dr. akşamüstü bir fırsatını bularak Kont'un kanını mikroskop altında tetkik etti. Ve neticede insan kanında olmyan bir takım basiller keşfetti. Bu basiller insana ebedî hayat veriyordu. Fakat güneşle deri ve damar altında dahi temas edince ışıktan müteessir olup ölüyorlardı. Eğer bu basilleri güneşin tesirinden kurtarırsa Kont

OYNAYANLAR

Kont Draküla .. J. Carradine
Kurt Adam Lon Chaney
Miliza ... Martha O'Driscoll
Frankens-tayn ... G. Strange
Dr. Edelman O. Stevens

Rejisör : Erle Kenton

Universal

Film Hikâyeleri

**Balkonun kapısı bir-
den, hafif bir gürültü
ile açıldı. İçeri bir ha-
yalet girdi.**

vampirlikten kurtulacaktı. Gündüzün dolagabileceği gibi insan kanı emmesine de lüzum kalmıyacaktı. O akşamı Kont Draküla'ya bunu onun anlıyabileceği bir şekilde izah etti.

Draküla çıkıp gittikten sonra Miliza laboratuvara girerek Larry Talbot isimli bir adamın kendisini aradığını ve Dr. la görüşmek imkânı olmadığını öğrenince: «Mahvoldum... Artık çok geç... Herşeyimi kaybettim» diyerek koşarak gittiğini söyledi. Edelman bu adamın kim olabileceğini düşündüğü sırada telefon çaldı. Doktoru kasabanın merkez karakolundan çağırıyorlardı.

Karakolun kapısında Miliza'yla Dr. u Müfettiş Holz karşıladı. Heyecanlı: «Bir adam geldi, kendisinin tehli-keli bir insan olduğunu söy-liyerek hapis edilmesini iste-

di. Biz de şaka olsun diye is-tediğini yaptık. Fakat şimdi gıdırma alâmetleri göster-meğe başladı. İçeri girip bir baksanız!»

Hasta hapsedildiği hücre-de ıstırap çekerek kıvranı-yordu. Edelman demir par-maklıkların arkasından onu inceden inceye tetkik etti. Larry Talbot uzun boylu, ya-kışıklı, geniş omuzlu bir gençti. Dr. u görünce: «Ne ol-ur beni bu illetten kurtar-ın,» dedi. «Şimdi ay doğa-cak ve ben bir Kurt Adam haline gireceğim!»

Larry daha sözlerini bi-tirmeden vücudü değişmeğe başlamıştı. Genç adam bü-yük bir ıstırapla kafasını sı-kıyordu. Yüzünden ve ellerin-den kıllar çıkmıya başladı. Saçları diken diken oldu. Tır-naqları uzadı. Kısacası Larry tam bir Kurt Adam şeklini aldı. Edelman hücrenin pen-ceresinden içeriye ay ışığının vurduğunu hayretle gördü. Şimdi Kurt Adam vahşi ses-ler çıkartarak etrafa saldırı-yordu. Onu hücreden çıkart-mak iyi bir hareket değildi. Miliza ağlıyacak gibi olmuş-

tu. Çünkü delikanlıyı ilk gördüğü zaman sevmişti.

Ertesi gün Talbot hem Dr. u görüp hastalığının çaresini öğrenmek, hem de güzel Miliza'yla konuşmak için şato-ya gitti. Edelman onun bey-ninin büyümekte olduğunu ve kafa tasının içine sığma-dığını söyledi. Kemiklerin u-zaması için bir serum keş-fettiğini, fakat serum için lazım olan küfün mağaralar-da bulunduğunu ve onu ara-yıp Talbot'u Kurt Adam ol-mak iptilasından kurtaraca-ğına dair söz verdi.

Edelman o gün öğleden sonra denizin çekildiği sıra-larda Şeytan İni diye anılan sahildeki mağaralara gitti. Küfü ararken bir mağarada Frankenştayn'ın vücudünü buldu. Canavar bir masanın üzerinde boylu boyunca ya-tıyordu. Edelman, bu cana-varı yaratan Dr. Neiman'ın bundan senelerce önce bu ka-yalıklar civarında kaybol-duğunu duymuştu. Bu ma-ğaraları uğursuz olarak say-dıklarından kimse oralara gelmiyordu. Canavarın hare-

ketsiz yatan vücudünün yanında bir insan iskeleti vardı. Edelman bunun canavarı yaratan doktora ait olduğunu anladı. Onun yarıda bıraktığı işi kendisi tamamlayacaktı. Canavara tekrar hayat vererek ölümlü hayat arasındaki sırrı çözecekti.

Eve döndüğü zaman Nina ona Baron Latos'un Miliza'yı yakalayıp mahzene doğru götürdüğünü söyledi. Doktor hemen şırınga iğnesini alarak damarından kan çekti. Maksudı bunu Draküla'ya şırınga ederek onun kan ihtiyacını temin edip kızı kurtarmaktı. Hemen mahzene koştu. Drakülaya bu şırınganın onu iyi edeceğini söyleyerek kızı bırakmasını istedi. Vampir tekrar hakiki bir insan olacağını duyunca Miliza'yı bıraktı.

Ertesi gün Edelman için de tuhaf bir his olarak uyanı. Giyinip laboratuvara gitti. Kont Draküla'nın şişede duran kanını, üzerinde tikipler yapmak için aldı. Elinde olmiyan bir hareketle onu ağzına doğru götürdü. Doktor o anda Vampirizm hastalığına kendisinin de tutulduğunu anladı. Şırıngayla damarından kan alırken Draküla'nın kanıyla kendisini aşılamıştı. Büyük bir irade kuvveti sarfederek kan şişesini içmeden yerine bıraktı.

Bu sırada Talbot geldi. Edelman onun için mağaradan getirdiği küfle diğer birçok kimyevi maddeleri karıştırarak bir serum meydana getirdi. Ufak bir operasyonla bunu genç Talbot'un vücudüne şırınga yaptı. Neticeyi öğrenmek için akşamı, ayın gökte yükselmesini beklemek lazımdı. Dr. bu işi bitirdikten sonra uşağı Siegfried'in yardımıyla mahzendeki Draküla'nın sandukasını dışarı çıkarttı. Onu güneşlik bir yere koyarak kapağı açtı. Acı bir feryat duyuldu. Güneş vurur vurmaz Draküla'nın vücudünün etli kırsımları yavaş yavaş toz haline geldi. Ortada sadece ku-

ru bir iskelet kaldı.

Akşam olunca herkes aya çıkmasını heyecanla bekledi. Fakat mehtabın Larry Talbot üzerinde hiçbir tesiri olmadı. Serum ona fevkalâde iyi bir tesir yapmıştı. Artık bir daha Kurt Adam olmak ihtimali kalmamıştı. Larry önce doktora teşekkür etti. Sonra Milza'ya döndü. İkisi birbirlerine sarıldılar. Ve uzun uzun öpüştüler. Doktor kendi kendine düşündü. Dünyayı iki canavardan kurtarmıştı. Bunlardan birisi Vampir Kont, diğeri de Kurt Adam'dı. Fakat onların boş olan yerlerini kendisiyle tekrar canlandığı Frankenstein alacaklardı.

Gece geç vakit köylülerden birisi orman kenarında boğazi kesilmiş daha doğrusu parçalanmış olarak bulundu. Herkes bunun Larry tarafından yapıldığını söylüyordu. Müfettiş Holz onu tevkif etmeğe geldiği zaman Dr. onun iyileştğini söyledi. Eğer vakit bırakılırsa asıl canavarı yakalayacağını söyledi.

Müfettiş gittikten sonra doğruca Şeytan İni'ne gitti. Canavarı diriltmek için her-

şey tamamdı. Motörü işleterek Frankenstein'in vücudüne elektrik verdi. Mağarayı, acayip tüpler içinden çıkan elektrik şerrareleri tuhaf bir şekilde aydınlatıyordu. Motörün gürültüsü arasında doktor : «Ölüm!.. Ölüm! Ölüm!...

Yüzlerce adamın hayatı benim elimde olacak!.. Frankenstein bir işaretimle onları öldürecek!..» diye bağıyordu. Nihayet Vampirizm mikrobunu onda da tesirini göstermişti.

Bu sırada mağaranın kapısında Müfettiş Holz'la Larry gözüktüler. Biraz önce doktorun : «Eğer vakit bırakırsanız asıl canavarı yakalarım!» demesinden şüphelenip onu takip etmişlerdi. Dr. onları görünce bir kahkaha attı : «Artık beni yakalayamazsınız! Canavarım canlanıyor!» dedi. Hakikaten Frankenstein kimildanmaya başlamıştı. Müfettiş silahını Frankenstein'in can veren maki nesinin üzerine boşalttı. Şiddetli bir infilak oldu. Mağaranın iç kısmı olduğu gibi göktü. Doktor ve canavarı toprak yığını altında kalarak mahvoldular.

Yüzünden ve ellerinden kullar çıkmağa başladı. Sacarı diken diken oldu. Tırnakları uzadı.

SİYAH MASKE 2

Güzel San'atlar kulübünde suvare sonunda, Londra Polis Müdürü Sir John Turner polis teşkilatı hakkında enteresan bir nutuk söylüyerek yerine oturdu.

Mesur romancı Herbert Walling de orada idi. Bir elektrik fabrikası sahibi olan Lawrence Charlton her vakitki mağrur tavrile:

— Londra polisini aldatacak bir kimsenin mevcudiyetine inanır mısınız?

Diye sordu.

Orada bulunan Lord Valmond hemen cevap verdi:

— Evet, hiç tereddütsüz inanırım.

Bu adam da "Siyah Maske", dir. Diyerek inci gerdanlık vakasını anlattı.

Charlton masaya bir yumruk vurarak bağırdı:

— Pekâlâ, benim evime girmek hususunda meydan okuyorum. Eğer evimden birşey almaya muvaffak olursanız Londra hastahanesine bin liralık bir çek gönderirim.

Lord Valmond'un tereddüdüne karşı Lawrence güldü:

— Evimde elektrik tesisatı vardır. İki saat zarfında odamı bir elektrik gözcüsü şebekesile donatırım. Birçok ampullerle donanmış büyük bir kablo tasavvur edin. Her bir ampul eşyadan birine ve girişilecek, çıkılacak yerlere bağlı olsun!

Siyah Maske soğuk kanlılığını muhafazaya çalışarak cevap verdi:

— Bayan, beni dinleyin... Anlaşıldı... Ben Siyah Maske'yim. Fakat lütfen beni başka bir isimle çağırınız. Telefon memurları sizi dinleyebilirler.

Meçhul kadın: — Doğru, dedi, bu halde sizi bundan böyle Walling diye çağıracağım.

Lawrence Charlton'a tarafınızdan bir mektup göndererek kendisine sakinleşmesini bildir

Walling, kulüpten çıkınca hemen evine geldi. Sömine karşısına rahat rahat yerleşmiş ve bir sigara vakarak vapo- cağı işi düşünmeğe başlamıştı.

Birdenbire telefon çınırarak zırlamağa başladı. Reseptörü eline aldı. Vücudu titredi. Aynı lütfi ses:

— Allo.. Allo.. Bunuvar Siyah Maske! Nasilsiniz, iyi misiniz?

— Ve gelecek perşembe günü saat on birde evime gireceğinizi de haber verdim. Bu adam, benim hoşlanmadığım bir kişidir. Bana hürmetsizlik ediyor. Muvaffak olacaksınız değil mi? ..

Walling; bunları dinlerken, acaba rüya mı görüyoruna, diyordu. Kuvvetli surette muhafaza altına alınmış olan bu eve nasıl girmeli? Gözçüleri nasıl sasirtmalı?

Ertesi sabah Lawrence Charlton şiddetli bir başağrısı ile uyanmıştı. Bu yüzden kız kardeşi Ruby'nin öğle vakti doğru getirdiği mektubu isteksiz aldı.

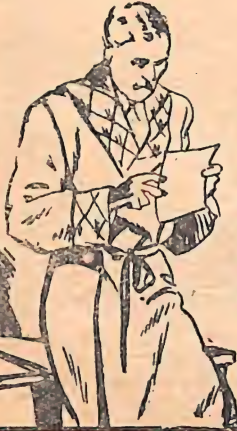
— Süphesiz bir dilenciden! Sunu ateşe atayım!

Dedi. Fakat fikrini değiştirdi ve zarfı açtı.

Mektupta şu satırlar vardı:

"Aşağıda imzası yazılı olan ben, gelecek perşembe akşamı on bir ile sabah beş arasında sizi ziyaret edeceğim. Fakat beni en çok sevindiren nokta, Lawrence Charlton imzasını taşıyan bin liralık bir çekle Londra hastanesinin zenginleştirilmesi olacaktır. İmza: Sivah Maske ..

Charlton kahkahalarla güldü. Sonra, fabrikasının ustabaşısını acele çağırttı. Ustabaşı gelince ona malûmat verdi. Ve meşhur ampullü tablonun süratle yerleştirilmesini emretti.

Perşembe akşamı dört şahıs Charlton'un iş odasında çitir çitir yanan sömine karşısında oturmuşlardı. Lord Valmond, Sir John Turner ve sivil polis Stafford orada idiler.

Yazı masasının karşısında, duvarda fevkalâde kıymetli bir halının üzerinde elektrik gözçüsü (tablosu) duruyordu

Masa, yerlere kadar inen ağır bir hal ile örtülmüştü. Yazı masasının başında aynı hizada orta boyda ve son sistem bir kasa bulunuyordu.

Charlton mirdandı:

— Saat on buçuk. Kolaylık olsun diye eyde yalnızız, dedi ve tablonun üzerinde sağ tarafta bir manivelaya dokundu; derhal bir ampul vardı.

— Ev sahibi kalktı ve bir plân gösterdi:
— Bu çizgi kuzey doğuyu gösteriyor. Bu iki pencereye ait ampuller şunlardır. Hırsız ilerledikçe ve herhangi birşeye elini uzattıkça elektrik gözcüsü haber verecek. Hangi seve dokunursa ona ait ampul ışık verecek

Lawrence Charlton, tablo önünde izahatına devam etti :

— Bu düğme, kapıları ve pencereleri sürgülüyor. Kezâlik gayet ince bir tel örgü yaptırıldım ki verilen kuvvetli cereyanla hırsız kolayca yakalayabilir.

Bu esnada hafif bir vızıltı işitildi. Orada bulunanların hepsi hevecana kapıldılar. Bu sahte bir alarmdı.

açıldı ve Rubi Charlton gülererek kapıda belirdi. O da onların yanına geliyordu. Saat, yavaş yavaş vurarak on biri çaldı.

Ev sahibi, gülünç bir surette:

— Baylar, dedi, her dakika Siyah Maske'nin yakalanışını bize yaklaşıyor.

Onun beklediği adamın, kendilerinden birkaç adım ötede bulunduğunu kim umardı. Ve, kendisine böyle birşey söylense kim bilir ne kadar hayrette kalır ve öfkelenirdi. Siyah Maske, odanın ortasındaki halı örtülü masanın altına rahatça uzanmış, alaylı alaylı gülümsüyor ve iş yapacak zamanı bekliyordu

Siyah Maske, bundan iki gece evvel buralarını gözden geçirmişti. Binaenaleyh yapılan şeylerin ve hazırlıkların hepsini iyi biliyordu

O gün, gün batar batmaz evin yakınında bir yerde saklanmış ve Charlton'un yaptığı işleri, onun hareketlerini gözlemlemişti.

Siyah Maske planını hazırlamıştı. Davetliler gelince Lawrence onlara kapıyı açmaya gittiği zaman o pencereden girmiş ve pencereyi kapayarak masanın altına saklanmıştı.

Saat biri çaldı. Misafirler esnemeğe başladılar. Siyah Maske'nin beklediği de bu idi. Gözcüler yavaş yavaş gevşeyecekler ve o zaman harekete geçecekti. Charlton ayağa kalkarak elektrikleri söndürdü. Bu hareket Siyah Maske'yi sevindirmişti.

Birdenbire tablonun vızıltısı işitildi. Sonra vızıltı kesildi, bir ampul, ışık verdi. Eve biri vaklaşıyordu. Charlton: — Siyah Maske, dedi. Bütün gözler, birbiri ardı sıra yanıp sönen ışıklar sayesinde adamın hareketini takip için elektrik tablosuna dikildi.

Charlton mırıldandı: — Bakın, salona girdi. Cin vazolarının bulunduğu vitrin önünde durdu... Uzaklaşıyor... Salonun öbür köşesine gitti... Bir kapı açıyor... Simdi yemek odasında... Tabak dolabı önünde... Orada eğleniyor... Oh! Şüphesiz, şimdi gümüş takımlarını almaya çalışacak

Ev sahibi derhal revolverleri arkadaşlarına dağıttı. Bıyık altından gülümsyerek sordu: — Hazır mısınız, Baylar? Hazırız cevabını alınca bir düğmeve elini kovdu ve sevinçle söyledi: — Siyah Maske elime düştü Baylar!

Beş kişi karanlık ta merdivenden indiler. Kalın halı üzerinde ayak sesleri işitiliyordu. Yemek odasının kapısı varı aralıktı. Hiç bir ışık yoktu. Yalnız, anahtarla kilit zorlanır gibi bir gıcırta işitiliyordu. Birdenbire Charlton ileri atıldı.

Lawrence Charlton odaya atılmış ve elektrik düğmesini çevirmişti. Bir silah patladı. Charlton elinden silahı düşerek yere yıkıldı.

Arkasından, Stafford sıçradı. Silahı boşaltan meçhul şahıs kaçmak üzere pençerenin yanında bulunuyordu. Hemcn kaçacaktı. Fakat birdenbire....

İstirap ve hiddetle haykırarak yere yuvarlandı. Elektrikli kafes vazifesini görmüş ve dokunana sarımsı. Sivil polis onu yakaladı.

Charlton kalkmıştı. Hırsızın mermisi, silahının kabzesine çarpmıştı. Herkes hayretle hırsızın etrafına dizilmişti. Siyah Maske, bu kılıktaki tasavvur olunur muydu.

Zemin katı salonunda bir hayret sadası cınladı. Sivil polis, şöyle bağırıyordu:

— Fakat bu Bullneck'dir. Hapishaneden çıkalı çok zaman olmadı!

Haydut homurdandı:

— Evet, benim, Siyah Maske'nin Allah cezasını versin. Bana nicin bu adı verdiğinizi anlıyorum.

Charlton hiddetle:

— Komedinin lüzumu yok! Bana yazılan bu mektubu tanıyor musun? (Mektubu serserinin önüne uzattı). Artık yakalandın. Yalan söylemenin faydasız olduğunu sana söyleyeyim!

Bu esnada is odasında, siyah el-biseli bir adam, fevkalâde maharetle is görüyordu. Kasayı açmıştı. Bir deste kâğıt onun dikkatini çekti

Charlton salonda serseriylî sorguya cekerken gür bir ses herkesi sıcrattı.
— O yalan söylemiyorl...
Siyah Maske kapının önünde dikilmişti.

Charlton yumruğunu sıkı ve atılmak istedi. Siyah Maske rovelverini çevirdi.
— Bir adım daha atarsan, vakarım!

Sonra, orada bulunanların üzerin-den gözünü a-vırmıyarak ve sesini tatlılaştırarak Ruby'ye: — Babanızın vasiyet-namesini tet-kik ettirmenizi tavsiye ederim. Size lütfî olmıyan kar-desinizin kasa-sında bir kâğıt buldum. O, sizi mi-ras hisseniz-den mahrum etmiş. Bu vesikayı ad-liyeye göndereceğim. Onu yanıma al-mağa kendimi salâhiyetli gördüm, dedi.

Siyah Maske, bir kah-kaha salıvererek, sür'atle or-talıkta kayboldu. Sir John Turner işildi, yerden rovel-veri aldı, hayretle bağırdı:
— Fakat bu silâh dolu bile değil!

Siyah Maske, hayret verici çabuklukla eve döndü. Yarım saat içinde yire Herbert Wal-ling olmuştu. Şimdî pijamasını giymiş, sigarasını içiyordu.

Birkaç gün sonra Herbert Walling, Lord Dalmond'un küçük kızı Kate'nin yıldönümü için verilen baloya davet edilmisti. Genç kıza takdim edildi.

Yemekte, iki genç yanyana oturdular. Kate, o günlerde herkesin ağzında dolayan kara centilmen- den bahsetmeğe başladı. Walling, genç kıza dinlerken, meçhul hırsız hakkında söylenenleri küçümser bir tavur takınıyordu. Aradan kısa bir zaman geçtiği halde yakın iki dost olmuşlardı.

Gün ağırdırken Kara Centilmen evine döndü. Tam o sırada telefonun zili çaldı. Yine ne istiyorlardı? Telefonu eline alması ile, bırakması bir oldu. Fakat tekrar reseptörü (Ahl- zeyl) eline aldı. Telefonun öbür u- cunda konuşan bir kadın, ondan Ka- te'nin yüzüğünü istliyordu. Yüzük plâtlindendi ve üze- rinde kıymetli bir taş vardı.

Kara Centilmen, bir sıçrayışta bir kedi çevildiği ile duvarın üstüne çıktı. Vakit geçirmeğe gelmezdi. Nerede ise gün ağaracaktı. Kara Centilmen, yeni bir serüvenin ilk basamağına çıkmış bulunuyordu. Kim bilir olaylar, neler hazırla- maktaki idi?

Eve girince, el fenerini yaktı. Salo- nun, ısıklı aydınla- nan her köşesini dikkatlice gözden geçir- meğe başladı.

Kara Centilmen, nihayet el fenerinin keskin ışı- ığı ile parlayan yazıhaneye doğru ilerledi. Sessizce gözler- den birini açtı.

Açtığı gözden çıkan küçük bir çekmeceyi zeki bakışlarıyla bir an gözden geçirdi. Sonra açmağa başladı. Bu, onun için çok kolay bir işti. Çekmece, açılmıştı.

Kara Centilmen, çekmeceден çıkan gülmüş çerçeve içindeki bir resme gülümsüyerek baktı. Bu, Kate'nin güzel bir portresi idi. Okadar ki, resamlara model olabiliyordu.

Fakat duyduğu ses, Kara Centilmeni o anda titretti. Oaz, birdenbire aydınlanmıştı. Genç bir kız yatağında doğrulmuş, gülümsüyerek Kara Centilmene bakıyordu. Elinde, küçük bir tabanca vardı.

— Ne vakittenberi buradasınız? diye sordu.

Ve:

— Eller yukarı, diye emretti.

Kara Centilmen, genç kızın emrini yerine getirdi. Ellerini yukarı kaldırdı. Serinkanlılığını toplayarak:

— Size yemin ederim ki, dedi. Üzerimde silah yok.

Fakat genç kız gülümsüyerek:

— Bir hırsızın sözüne itimat edilir mi? dedi.

Kate, elinde tabancası olduğu halde yataktan aşağı indi, Kara Centilmene doğru ilerledi. Yanına gelince:

— Siz Kara Centilmensiniz değil mi? diye sordu.

Kara Centilmen sesini değiştirerek:

— Evet, diye cevap verdi.

Kara Centilmen, kaçma çarelerini arıyordu. Kes... göderli derhal pencereyi görmüştü. Ve yıldıırım gibi fırladı. Fakat Amirane bir ses onu durdurtmağa kâfi geldi.

— Bir adım daha ilerlerseniz tetiği çekirim.

ARKASI VAR

Sihirli Fener

ÇEVİREN :

ASIM YEGİNOBALI

Resimleyen : FİRUZ

Güzel bir bahar günü Londra'nın en kalabalık caddesinden, elinde bir fener taşıyan bir adam geçti. Dikkatle bakanlar bu fenerin içinde küçük bir mumun yandığını görebilirlerdi.

Fenerli adam gençti, yakışıklıydı. Uzun bir boyu, solgun ve ince esmer bir yüzü vardı. Kurşunî ceketinin ve pantolonunun, eski olmasına rağmen, pahalı kumaştan olduğu ve iyi bir terzi tarafından dikildiği belliydi. Başına adamakıllı rengini atmış yumuşak kurşunî bir şapka giymişti.

Fener eski zaman işi bir şeydi. Madenden yapılmış tazelemleri biraz pashıydı ama, camları temiz ve şeffaftı.

Fenerli adam caddeden yürürken bir çok kimseler merakla dönüp bakarlardı, bir kaç serseri bir müddet peşine takıldı; iki kişi konuşacak gibi yaptılar ama sonradan vazgeçtiler. Bir defasında bir polis ona doğru mütereddit bir iki adım attı. Maamafih: Gündüzün saat yarımında elinde bir fenerle Londra sokaklarında dolaşmak yasaktır, diye bir kanun yoktu ki!

Fenerli adam etrafdakilere hiç aldırış etmiyordu. Aheste adımlarla önce güneye doğru ilerledi, sonra batıya döndü. Yolunun üzerinde büyük bir otel vardı.

Bir otomobilden narin bir genç kızla, tatlı yüzü, beyaz bıyıklı bir adam çıktı. Otele doğru ilerlediler. Tam o sırada kız elini adamın koluna koyarak:

— Baba, şuraya bak! de-

di. Heyecanlı olmasına rağmen sükunetle konuşuyordu. Uzun ve çekik mavi gözlü, hayat dolu, sevimli bir kızdı.

— Şu fenerli adama bak.

— Ee, ne olmuş?

— Ama babacığım, güneş parlayıp dururken fenerin mânası ne?

— Olur a!

— Ama fenerin mumu yanıyor. Haydi, ne olur sorayım.

— Ne münasebet! Yürü, Doli. Londra'da garip şeyler eksik değildir ki!

— Ama anlamak istiyorum. Sen soramazsan ben sorarım. Haydi çabuk, kalabalığa karışmadan.

Fenerli adama yetiştikler zaman kız tatlı bir tebesümle:

— Affedersiniz, dedi; niçin elinizde fenerle gezdiğinizi söyley misiniz, lütfen? Çok merak ettik de...

Adam derhal durdu ve şapkasını çıkardı. Yüzünde sıkılğan bir ifade belirdi. Belki de sualden ziyade, sual sprandan sıkılmıştı. Hiç ses çıkarmadı.

Baba:

— Kızımın kusuruna bakmayın, dedi. Düşüncesizlik edip işinize karıştı.

Kızın rengi çok güzel bir şekilde pembeleşti.

— Sualim canınızı sıkıyorsa affınızı rica ederim, dedi. Kabalık etmek istemedim. Ama itiraf etmelisiniz ki fenerinizin insanı meraka düşürüyor.

Genç adam:

— Muhakkak, diye cevap verdi. Şimdi biraz kendini toplamış gibiydi.

— Sualinize cevap veriyim: Birşey arıyorum da onun için elimde fenerle geziyorum.

Baba gene lâfa karıştı:

— Bana bak, Dorotea...

— Babacığım biraz sabırlı

ol.

Kız gene fenerli adama dönerek tatlı tatlı gülümsedi.

— Neden elinizde fenerle gezdiğinizi biliyorum. Bakalım doğru tahmin etmiş miyim? Bahse tutuştunuz da ondan, değil mi?

Fenerli adam bunu inkâr etmedi ve sabırsızlanan babaya dönerek:

— Müsaadenizle izah edeyim, dedi.

— Lütfen. Siz izah etmeden yemek yiyemeyeceğiz galiba!

Genç adam:

— Fazla sürmez, dedi ve genç kıza döndü.

— Şu anda aradığım şey, bu fenerin bedeli olan beş liradır.

— Beş lira mı? Baba, bana beş lira versene!

Yüzüne biraz renk gelmiş olan adam çabucak:

— Affedersiniz, dedi; ama beş lirayı uzun boylu, esmer bir bayın vermesi lâzım. Bu şey - bahsin şartlarından biridir. Elli tane uzun boylu, esmer adama elli fener satmam lâzım.

— Ne kadar güzel! Şimdiye kadar kaç fener sattınız?

— Kırk dokuz.

— Sahi mi? Ah! Ben neden uzun boylu, esmer bir adam değilim sanki?

Karnı fena halde acıkmış olan baba:

— Beyefendi, dedi; son feneri sattığınız adam uzun boylu, esmer olmasa olmaz mı? Benim de dedemin babası uzun boylu, esmermiş.

Genç adam başını salladı.

— Teşekkür ederim ama, imkânsız. Hanımefendi müsaade ederlerse...

Fakat hanımefendinin merakı hâlâ sönmemişti.

— Kim bilir kırkdokuz fener satıncaya kadar nasıl eğlenmişsinizdir, dedi. Başınıza gelenleri dinlemek isterdim. İyi ki ellinci feneri biziz görmeden evvel satmamışsınız. Tanışmamız kısmetmiş. Bakın aklıma ne geldi! Biz şu otelde yemek yemeğe gidiyoruz. Ne olur, siz de bizimle gelin. Ne olur! Davet etsene

baba...

Baba gayet kibar bir tavırla :

— Gelirseniz çok memnun oluruz, dedi.

Genç adam biraz boğuk bir sesle :

— Çok lûtfukârsınız, diye kekeledi; size çok minnettarım ama... Ama...

Belki yaşlı adam genç adamın gözlerinde birşey gördü, belki de ilk karşılaştıkları an görmüştü; her neyse, daha az resmî bir sesle :

— Başka bir işiniz yoksa, ne olur gelin, dedi. Kızım gibi ben de bu fener meselesini merak ediyorum. Size kartımı takdim edeyim.

Kartın üstündeki ince ince yazılar genç adamın gözlerinin önünde dans ediyordu. Adamın isminin Halleson olduğunu zar zor çıkartabildi ve :

— Adım Çartırz, dedi, Kolin Çartırz... Sir Elison Ronald'ın kâtibiyim.

Kız elini uzatmıştı.

— Çok memnun oldum Mister Çartırz, dedi. Haydi öyleyse artık, gidelim mi? Benim karnım zil çalıyor. Yemek yerken fenerinizi söndürmenize müsaade var mı?

Fenerli adam bir an birşey anlamamış gibi dalgın dalgın kızın yüzüne baktı, sonra silkinerek :

— Ha, evet, teşekkür ederim, dedi ve feneri söndürdü.

Rüyada yürüyen bir adam gibi, babayla kızın arasında otele girdi. Böyle otellerin vestiyerleri ara sıra Kolin'inki kadar pejmürde bir şapka görürler. Fakat herhalde o zamana kadar gündüzün saat bir buğugunda daha yeni söndürülmüş antika bir fener görmemişlerdi.

Bahıklarının yemeğe koyuldukları zaman Mister Halleson :

— Maliyeci Sir Elison Roland'dan bahsettiniz, dedi. Sorabilir miyim, onun yanında ne türlü işler görüyorsunuz? Herhalde riyaziyeden ibarettir.

— Hayır, efendim. Sir Elison'um ecnebi memleketlerle

çok alakası vardır. Ben mektuplarını tercüme ederim.

— Hangi lisanları bilirsiniz?

— Fransızca, Almanca, İspanyolca, sonra iş mektupları için kâfi gelecek kadar da Macarca ve İtalyanca.

Kız :

— Aman Allahım! dedi. Bilmediğiniz lisan yok! Bir değişiklik olarak bize şu fenerler hakkında İngilizce malûmat verin. Nerden buluyorsunuz bunları?

— Eski bir antikacı dükânından. Kırkdokuz fener satmak da zannettiğiniz kadar heyecanlı birşey değil. Bazı çok zevkli olaylar oldu tabii. Ama bazı gün kimsenin yüzüne bakmadığı da oldu. Bazan da bir dolu kimseler beni durdurup sorular.

Dorotea :

— Siz de bahse tutuştuğunuzu söylediniz, dedi.

— Yok, hayır. Nasıl olsa mesele feneri elden çıkarmak değil mi? Sadece: Fıatı beş lira, derdim.

— Ama soran, uzun boylu, esmer bir adamsa, tabii.

— Ha, evet; evet, tabii...

Sonra başka konulara geçtiler ve konuşa konuşa yemeklerini bitirdiler. Üçü de hayatlarından memnundular. Salona geçip oturdular. Kahvelerini içerlerken Kolin bir dakika müsaadelerini rica etti. Aklına birşey gelmişti. Derhal telefon etmesi lâzımdı.

Vestiyerden şapkasıyla fe-

Adam derhal durdu ve şapkasını çıkardı. Yüzünde sıkılgan bir ifade belirdi. Belki de...

nerini geri aldı ve şöyle bir pusula yazdı:

«Mister Halleson ve Miss Halleson — Söylediğim bazı yalanlardan dolayı beni affedin. Bana çok büyük bir lûtf gösterdiniz. Bütün kalbimle teşekkür ederim. Ömrüm oldukça unutmıyacağım. Miss Halleson bu feneri küçük bir minnettarlık nişanesi olarak kabul buyursun. Çok eski ve antika birşeydir. Allahısmarladık

Kolin Çartırz»

Bu pusulayı bir zarfa koyup fener ve birkaç para bahşikle beraber bir garsonun eline verdi ve: «Hemen götürün.» diye tenbih ettikten sonra otelden çıkıp gitti.

★

Halleson feneri kızının elinden alıp muayene ederek:

— Sefil bir hayat, dedi.

— Ama nasıl bu kadar emin olabilirsin, baba? Belki de hakikaten bir Sir. Bilmem kimin kâtibidir.

— Bir zamanlar Sir Elison Roland'a kâtiplik etmiş olduğuna inanırım. Sir* Elison hakkında söyledikleri doğru, ama biçare adam birkaç sene evvel iflâs etti.

— Öyleyse neden yalan söyledi?

— Kabahat sende Doli.

— Kabahat bende mi?

— Öyle ya, elâlemin işine ne burnunu sokarsın? Kibar bir adam olduğu için senin tecessüsüne lâîk olduğu kabahatla cevap vermedi. «Feneri sana satmıyacağım,» dediği zaman çekilip gitmeliydin. Halbuki sen işleri büsbütün karıştırdın. Beş parasız olduğunu itiraf etmeden elinden kurtulamıyacaktı. Yahut da yalan söylemesi lâîmdir. En nihayet yemeğe davet ederek onu da beni de kısıkrak bağladın.

— Çok da iyi oldu. Onu kısıkrak bağladığıma memnunum.

— Ben de öyle.

— Sahi mi? Neden?

— Zavallıcağın şöyle adamaklıl birşeyler yemeğe ihtiyacı vardı da ondan.

— Demek bunun farkına vardın babacığım!

— Sen de varmış mıydın?

— Tabii! Onun için öyle tecessüs gösterdim ya. Hep fenerden bahsettim. Acıdığım için yemeğe çağırıldığımı anlamasın diye.

Genç kız bir an sustu sonra:

— Hayat çok zalim baba. Keşke adresini alsaydık. Ama vermedi ki! Farkettiler mi, elbiseleri eskidi ama, hali tavrı ne kadar vakurdu? Kıymetli bir genç olduğu beliydi. Sen ona antika fenerler satmaktan daha iyi bir iş bulabilirdin herhalde.

— Herhalde değil muhakkak. O kadar lisan bilen bir adamı mumla arasan bulamazsın.

— Ama fenerle arasan belki bulursun.

Baba kız gülüştüler. Sonra Mister Halleson ciddileşti.

— Bu sözün hiç de yabana atılacak birşey değil, kızım Dorotea. Bu fenerin üstünde nerden alındığını gösterir bir etiket filân vardır, belki.

Hakikaten de fenerin altında ufak, sararmış bir etiket vardı. Yazıları solmuştu ama gene de okunabiliyordu:

H. Roziter

Antikacı

Küçük Ramsden sokağı

★

Küçük Ramsden sokağı kenar mahallelerin birinde bir yan sokaktı. Antikacı dükkânı da ufacıktı. Ama Mister Halleson'la kızı vitrine bir bakınca bunun hakiki bir antikacı dükkânı olduğunu anladılar.

Dükkânın loş bir köşesinden peri masallarındaki cinslere benzeyen bir adam çıktı. Fıldır fıldır dönen ufak parlak gözleri vardı.

Mister Halleson:

— Mister Roziter'i arıyordun, dedi.

Cin gibi adam:

— Ne kadar garip! diye bağırdı. Mister Roziter öleli otuz sene oluyor. Bu dükkânın sahibi şimdi benim. Adım Heyzel — Timoti Heyzel.

Doli feneri gösterdi. O zaman adamın gözlerinin içi güldü. Mister Halleson'un uzağı kartı alarak:

— Karta ne lüzüm var? dedi. Fener kâfidir. Demek siz dün arkadaşımıza o kadar yakınlık gösterip iyi muamele eden beyle hanımsınız. Tanıştırmıza çok memnun oldum. İnsanlığınız namına size teşekkür ederim.

Halleson:

— Rica ederim, dedi, ufaklık birşeydi. Buraya Mister Çartırz'ı görmek, hiç olmazsa hakkında birşeyler öğrenmek arzusuyla geldik.

Roziter:

— Vallahi bilmem, dedi; maamafih biraz sonra gelmesi muhtemel. İsterseniz bek-

leyin. Oturmaz mısınız? İsterseniz bu esnada size Mister Çartırz hakkında malûmat vereyim.

Baba kız oturdular.

— Beş altı sene evvel tanıştık. Eski zaman işi şeylere meraklıdır. Gelir benden ufak tefek şeyler alırdı. O zaman Sir Elison Roland'ın kâtibiydi. Size söyledi mi? Belki bilirsiniz, Sir Elison bir iki sene evvel iflâs etti. Kolin de bütün parasını ona emanet etmişti. O da iflâs etti, sizin alınyacağınız. Beş parasız kalınca benden aldığı antika eşyaları geri getirdi. Zaruret içinde olduğunu biliyordum. Kendisini çok severim. Eşyaları sattığım fiattan geri aldım. -Ve: Boş zamanlarında gel bana yardım et, dedim. Doğrusu benim de kazancım pek az. Çocukçağıza ancak bir iki kuruş verebiliyorum.

Doli:

— Bu fenerler elinize nerden geçti? diye sordu.

— Mister Roziter bir yerden bulmuş toplamış. Sonra da satamamış. Bir köşede duruyordu. Kolin onları satmak için bu orijinal fikri bulunca kırkdokuzunu birden elimizden çıkardık...

Halleson:

— Zeki bir çocuk, dedi.

Tam o sırada Kolin içeri girdi ama ziyaretçileri görünce sapsarı kesildi.

Mister Heyzel:

— Bak kimler geldi Kolin, dedi.

Genç adam:

— Burasını nasıl buldunuz? diye sordu.

Doli:

— Fenerin altında bir etiket varmış, dedi. Size teşekkür etmek ve — söylesene baba.

— Sizi bu akşam bizim eve davet etmeğe geldik. Mister Hevzel'in de geleceğini ümit ederiz.

★

Doli'yle Kolin evlerinin adını *Sihirli Fener* koydular. Kapılarının üstünde de tanışan evlenmelerine sebep olan ellinci fener asılıdır.

7 KİLİTLİ KAPI

YAZAN :

EDGAR WALLACE

ÇEVİREN :

C. CAHİT CEM

Polis romanlarının en heyecanlı ve meraklılarından biridir. Büyük bir zevkle okuyacaksınız.

Fiatı 150 kuruştur.

AKROYDUN KATLİ

YAZAN :

AGATHA CHRISTİE

ÇEVİREN :

İ. VET. KARAMAHMUT

Meşhur romancının bu en güzel eseri akıcı bir üslûpla dilimize çevrilmiştir. Fiatı 150 kuruştur.

